

Česká zemědělská univerzita v Praze

Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů

Katedra zahradní a krajinné architektury

Interiérová zeleň a související exteriérová zeleň v komerčních budovách

Diplomová práce

Autor práce: Bc. Barbora Kopřivová

Obor studia: Zahradní tvorba

Vedoucí práce: doc. Ing. arch. Jan Vaněk, CSc.

© 2017 ČZU v Praze

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že svou diplomovou práci "Interierová zeleň a související exterierová zeleň v komerčních budovách." jsem vypracovala samostatně pod vedením vedoucího diplomové práce a s použitím odborné literatury a dalších informačních zdrojů, které jsou citovány v práci a uvedeny v seznamu literatury na konci práce. Jako autorka uvedené diplomové práce dále prohlašuji, že jsem v souvislosti s jejím vytvořením neporušila autorská práva třetích osob.

V Praze dne 14.4.2017 _____

Poděkování

Touto cestou bych ráda poděkovala především doc. Ing. arch. Janu Vaňkovi, Csc. za poskytnutí informací a rad při zpracování této diplomové práce. Ráda bych také poděkovala Ing. Ludmile Augustinové za odborné rady v oblasti interiérových rostlin a v neposlední řadě celému týmu Kavárny co hledá jméno za poskytnutí informací a umožnění zpracovávat prostor jejich kavárny.

Interiérová zeleň a související exteriérová zeleň v komerčních budovách

Souhrn

Vzhledem k tomu, že především ve městech se zastavená plocha neustále rozrůstá a lidé v budovách tráví většinu svého času, interiérová zeleň je tak mnohdy jejich jediný kontakt s přírodou. Ikdyž je ozelenění prostoru někdy opomíjeno, má velký vliv na náš zdravotní stav. Přítomnost rostlin pozitivně působí na naši psychiku, ale také čistí vzduch. V projektové části této práce jsou navrženy jedny z nejúčinnějších rostlin pohlcující škodliviny z ovzduší interiéru.

Tato diplomová práce se věnuje celkovému ozelenění komerčních budov a to jak interiéru, tak jeho souvisejícímu exteriéru. V literární rešerši je popsáno rozdělení veřejného prostoru, funkce jeho ozelenění a vysvětlení tohoto pojmu. V této diplomové práci je také popsáno rozdělení prostoru komerčních budov a protože, je v projektové části řešena budova staré truhlárny, která byla dlouho opuštěná a nevyužívaná, v práci je vysvětlen také pojem brownfield.

V projektové části je zpracovávána již zmiňovaná bývalá truhlárna, která dnes funguje jako kavárna. Návrh ozelenění je zpracován na interiérovou část, ale i exteriérovou, která není příliš rozsáhlá. Z tohoto důvodu byly ve venkovní části navrženy především zelené stěny, střešní zahrada a malé trvalkové záhony.

Klíčová slova: komerční budovy, interiérové rostliny, související exteriér, veřejný prostor, střešní zahrady, zelené stěny

Interior and exterior green units in commercial buildings

Summary

Given that, especially in cities, urban areas are constantly growing and people spend most of their time inside of the buildings, interior greenery is oftentimes their only contact with the nature. Eventhough planting of the area is sometimes neglected, it has a big influence on our health. The presence of plants has positive effect on our psyche, but also purifies the air. In the project part of this thesis are designed some of the most efficient plants absorbing pollutants from the air indoors.

This diploma thesis deals with general planting of commercial buildings both the interior as well as related exterior. In literary review is described dividing of public space, function of it's greenery and explanation of this term. This thesis also describes dividing of commercial buildings and because, project part deals with old carpentry building, which has long been abandoned and unused, there is also described the term brownfield.

In the project part is designed previously mentioned former carpenter building, which nowadays works as cafe. The design for the greenery is done for the interior, but also for exterior, which isn't too extensive. For this reason, there are mostly designed green walls for the exterior part, roof garden and small perennial flower beds.

Keywords: commercial buildings, interior plants, related exterior, public space, roof gardens, green walls

Obsah

1	Úvod.....	6	5.2.3	Perspektiva 2.....	31
2	Cíl práce.....	6	5.2.4	Popis perspektivy 2.....	32
3	Literární přehled současného stavu problematiky	7	5.3	Exteriér.....	33
3.1	Veřejný prostor.....	7	5.3.1	Současný stav.....	33
3.1.1	Základní typy veřejného prostoru.....	7	5.3.2	Návrh	34
3.1.2	Doplňkové typy veřejného prostoru	9	5.3.3	Umístění perspektiv	35
3.2	Funkce ozelenění.....	10	5.3.4	Perspektiva 1.....	36
3.3	Brownfield.....	11	5.3.5	Popis perspektivy 1.....	37
3.4	Rozdělení prostoru komerčních budov	11	5.3.6	Perspektiva 2.....	38
3.4.1	Interiér.....	11	5.3.7	Popis perspektivy 2.....	39
3.4.2	Související exteriér	17	5.3.8	Perspektiva 3.....	40
3.4.3	Meziprostor.....	19	5.3.9	Popis perspektivy 3.....	41
4	Zhodnocení podkladových údajů.....	22	5.3.10	Perspektiva 4.....	42
4.1	Historie Smíchova.....	22	5.3.11	Popis perspektivy 4.....	43
4.2	Širší vztahy.....	22	5.3.12	Perspektiva 5.....	44
4.3	Kavárna co hledá jméno.....	23	5.3.13	Popis perspektivy 5.....	45
4.3.1	Reakce návštěvníků	24	5.3.14	Perspektiva 6.....	46
4.4	Stávající ozelenění	25	5.3.15	Popis perspektivy 6.....	47
5	Vlastní projekt.....	27	6	Diskuse.....	48
5.1	Koncept řešení.....	27	7	Závěr	48
5.2	Interiér	28	8	Seznam literatury	49
5.2.1	Perspektiva 1.....	29	9	Seznam obrázků a tabulek	51
5.2.2	Popis perspektivy 1.....	30			

1 Úvod

Najít nějaké nezastavěné místo v dnešní době není vůbec jednoduché, obzvláště ve městech. Mnohdy se i z posledních malých ploch městské zeleně stávají parkoviště, aby zaměstnavatelé a návštěvníci komerčních budov mohli zaparkovat co nejbližší a měli co největší komfort. Zastavěné plochy negativně ovlivňují životní prostředí, ale i nás. Prostředí, ve kterém žijeme a pracujeme, je často vnímáno jen jako pozadí a neklade se na něj velký důraz. Prostředí ovšem velmi ovlivňuje naše chování a myšlení.

Světová zdravotnická organizace zveřejnila v roce 1982 pojem „syndrom nemocných budov“, neboli Sick Building Syndrom (SBS). Lidé, kteří tráví většinu svého času v budovách, trpí tímto syndromem a mají zdravotní problémy, které ustupují po opuštění budovy.

Rostliny v interiérech jsou důležité a žádané především proto, že obyvatelé měst potřebují kontakt s přírodou a to hlavně v zimě. Díky odlišným tvarům, strukturám a barvám dokážou zkrášlit téměř každý prostor. Při výběru rostlin je důležité nejdříve myslet na to, jaký máme prostor. Musíme se rozhodnout, jestli chceme použít jednu dominantní rostlinu do prostoru, nebo skupiny rostliny, které vzájemně tvoří kontrast díky své struktuře, barvě a tvaru.

Tato diplomová práce se zabývá kromě interiéru i ozeleněním měst, konkrétněji venkovní ozeleněnou plochou, která navazuje na komerční budovy. Mít místo na rostliny je v dnešní době náročné, protože se do malého prostoru snažíme vmáchnout co nejvíce věcí, především proto, že za každý metr navíc ve městech se tvrdě platí. Z tohoto důvodu jsou rostliny často opomínány.

Malé prostory ovšem mohou být hojně ozeleněny také. Místo klasické horizontální výsadby zvolíme např. vertikální ozelenění, nebo použijeme rostliny v závěsu, anebo necháme zelení porůst střechy budov.

V této práci je popsán i pojem brownfield a na něj v podstatě navazující industriální styl, který je v dnešní době velmi moderní a často i uměle vytvářený.

„Rostliny místy industriální stavbě dominují a působí jako by tu rostly zcela svévolně a dříve nebo později měly prostor ovládnout“

„Touha vdechnout nový život industriálním prostorům a přeměnit je ve vzdušné bydlení, přání učinit exteriér neoddělitelnou součástí vnitřních prostor a nechat ho prostoupit světlem nebo chut' zbavit se veškerých pevných příček“ (Aratikovič, 2017).

2 Cíl práce

Cílem diplomové práce je zpracování komerčního prostoru v centru Prahy. Zmiňovaný prostor je bývalá truhlárna, která nyní funguje jako kavárna.

Návrh se zabývá interiérem i souvisejícím exteriérem řešené budovy. Hlavním záměrem projektu je propojit vnitřní a venkovní část podniku a zútulnit jeho prostor.

3 Literární přehled současného stavu problematiky

3.1 Veřejný prostor

Veřejný prostor, jak již název napovídá, označuje prostor, který není soukromý, není součástí soukromého života jednotlivců. Pojem veřejný prostor vznikl z překladu anglického výrazu open space. Přesný překlad tohoto termínu je otevřený prostor a z hlediska urbanistického představuje veškeré nezastavěné území, které nahrazují přirozené přírodní prostředí ve městech. U veřejného prostoru je kladen velký důraz na estetiku. Typickým příkladem jsou např. parky, dětská hřiště, hřbitovy apod. (Goodall, 1987).

Veřejný prostor nemůžeme vnímat pouze jako fyzické vymezení prostoru, je to místo koncentrace symbolů, nositelem významů a reprezentací. Můžeme ho označit jako prostor vytvořený sociálně (Lefebvre 1998).

Šilhánková (2003) uvádí, že veřejnými prostory jsou vnímány všechny nezastavěné prostory ve městě, které jsou volně (bezplatně) přístupné pro všechny. Přístupné jsou buď neustále anebo s nějakým časovým omezením, jako jsou např. některé parky, které jsou na noc zavírány. Veřejný prostor má sloužit především obyvatelům města jako plocha pro pohybové a pobytové aktivity (hlavně volnočasové).

Orum et. Neal (2010) rozdělují veřejný prostor dle tří pohledů na něj. Díky prvnímu pohledu je veřejný prostor vnímán jako místo interakcí, v němž se vytváří a udržuje sociální uspořádání. Druhý pohled označuje veřejný prostor jako perspektivu vnímající městský prostor coby arénu, ve které dochází ke střetům zájmů, vlivů a moci a vyjádření odporu. Třetí pohled znázorňuje veřejný prostor jako scénu s možností sebe prezentace, prezentace umění, představení a divadla.

Prostředí, ve kterém žijeme, má velký vliv na naši psychickou i fyzickou kondici. Velká většina tohoto prostředí, je v dnešní době zastavěná. Stavby negativně ovlivňují životní prostředí a tím zároveň zhoršují i naše životní podmínky. Obecně lze říct, že celková lidská činnost ničí přírodu. V dnešní době, kdy možnosti realizovat se jsou obrovské a kdy má člověk právo téměř na cokoli, se málo kdo touto problematikou zabývá. Jak již bylo zmíněno, životní prostředí působí na psychiku. Může na ni působit negativně, ale i pozitivně. Záleží jen na nás, jak se k našemu životnímu prostředí zachováme (Halík et. kol. 1996).

Halík et. kol. (1996) také uvádí, že většina z nás vnímá své okolí pouze částečně. Z tohoto důvodu některé problémy nevnímáme, avšak negativně nás ovlivňují, aniž bychom o tom věděli. Naopak pozitivní věci v našem prostředí mohou být zastíněny například dopravním ruchem. Autor také uvádí, že v případě velmi složitého návrhu a zpracování daného prostoru mohou být pocity utlačené myšlenkami a tím prostor ztrácí hodnotu daného momentu.

Gehl (2012) zmínil myšlenku, že při navrhování veřejného prostoru je důležité nejdříve přemýšlet o životě, který se bude na konkrétním místě odehrávat, až potom přemýšlet nad prostorovými předpoklady a až v poslední řadě může být navrženo architektonické řešení.

Hlavním problémem dnešních měst je doprava. Veřejné prostory trpí trendem dnešní doby, který umožňuje dojet autem téměř kamkoliv. Halík et. kol. (1996) uvádí, že na rozdíl od minulosti, kdy okna s výhledem do ulic byly velmi žádané, je jimi v současnosti opovrhováno z důvodu hluku a zvýšené prašnosti. Autor také uvádí, že ve městech na nás často více působí dopravní ruch, než samotná architektura. I když automobily pro obyvatele měst znamenají jisté pohodlí, znečišťujeme si díky výfukovým plynům prostředí a velké veřejné plochy jsou přebudovávány na parkoviště.

Některá větší města se snaží s touto problematikou bojovat tím, že automobilovou dopravu skryjí pod zem a nevyužitou dopravní síť na povrchu následně přebudují na zelený veřejný prostor (jako např. Park Rose Kennedyové v Bostnu, který se rozprostírá nad 5.6 km dlouhým tunelem). Toto řešení je velice nákladné a proto si to může dovolit jen málo měst. Lacinější variantou snížení automobilové dopravy je uzavírání některých ulic, ubírání jízdních pruhů a parkovacích míst. Tyto opatření jsou následovně kompenzovány zlepšením veřejné městské dopravy, zdokonalením cyklostezek a možností krátkodobého půjčování kol (Kratochvíl, 2015).

3.1.1 Základní typy veřejného prostoru

Základními prvky městského veřejného prostoru jsou ulice, náměstí, nábřeží a městská zeleň.

1. Ulice

Je to označení pro jednu z nejstarších a nejrozšířenějších forem městského veřejného prostoru. Udává dopravní trasy a ohraničuje veřejné prostranství sídel. Po staletí se forma ulic vyvíjí (např. pojetí, velikost a vybavení), (Šilhánková et. Koutný et. Čablová, 2002).

2. Náměstí

Stejně jako u ulice, forma náměstí prošla dlouhodobým vývojem. Hlavními funkcemi náměstí jsou shromažďovací, obchodní a dopravní funkce. Náměstí je definováno jako prostranství, ve městě, které je ohraničené domy a zpravidla má tvar čtverce nebo obdélníku. Náměstí je ve většině případů situováno v historickém centru města, kde plní především společenskou funkci (Šilhánková et. Koutný et. Čablová, 2002).

3. Nábřeží

Plocha podél řeky ve veřejném prostoru je dělena do tří skupin (nábřeží, náplavka a přírodní břehy). Nábřeží je definováno jako stavebně upravený prostor, který umožňuje promenádu, pobyt

i rekreaci. Náplavkou rozumíme také upravenou plochu břehu, ale s možností kontaktu obyvatelů a návštěvníků města s vodní hladinou. Vytváří prostor vhodný pro setkávání a relaxování obyvatel a v mnoha případech vznikají na náplavkách nezapomenutelné pohledy na okolní mnohdy významné budovy či dominanty města, které se odráží ve vodní hladině. A jako poslední skupinou ploch podél řeky ve veřejném prostranství jsou přírodní břehy. Díky přírodním břehům může být krajina součástí města. Důležité je, aby veřejné prostory v okolí řek byly přístupné a funkční, a aby navazovaly na další veřejné prostory ve městě (Melková, 2014).

4. Veřejná městská zeleň

Veřejná zeleň je pro obyvatele měst velmi důležitá. Vzhledem k rostoucímu počtu obyvatel žijících pouze ve městech jsou tyto zelené plochy pro mnoho lidí jediný kontakt s přírodou. S rozšiřováním měst a snahou o využití plochy v centrech pro komerční účely často mizí poslední kousky zeleně.

Otruba (2002) uvádí, že městskou zelení jsou označovány plochy, které jsou do značné míry pokryty vegetací a doplněny stavebně-technickými prvky, drobnou architekturou, výtvarnými díly, ale i bodovými prvky (solitéry) nebo liniovými prvky (aleje, zelené pásy).

Jebavý (2014) popisuje rozdělení veřejné zeleně jako volně přístupnou anebo vyhrazenou. Vyhrazená zeleň je veřejnosti zpřístupněna pouze omezeně (např. noční uzavření prostoru), nebo je veřejnosti nepřístupná (ta je přístupná pouze nějaké vymezené skupině - např. školní zahrady).

Plošnou veřejnou městskou zelení můžeme rozdělit podle Koutného et. Čablové (2002) do následujících kategorií:

a) PARK

Městským parkem je označován pozemek s funkcí okrasnou i rekreační. Je to tedy veřejná zeleň určená pro odpočinek, posezení, ale pro sportovní aktivity. Parky jsou charakteristické upravovanými travnatými plochami, květinovými záhony, stromovými solitéry, ale i kompaktní výsadbou okrasných dřevin. Městské parky jsou velmi žádané a obyvateli i návštěvníky města většinou hojně navštěvované. Kromě relaxace a možnosti používat park pro volnočasové aktivity a setkávání, je tato veřejná plocha důležitá pro zlepšení městského klimatu. Jedinou stinnou stránkou městského parku je fakt, že se stává často místem shlukování rizikových sociálních skupin, bezdomovců či narkomanů (Šilhánková et. Koutný et. Čablová, 2002).

b) MĚSTSKÁ ZAHRADA

Městská zahrada je definována jako architektonicky upravený pozemek, který plní především estetickou a relaxační funkci. Většinou to jsou bývalé soukromé zahrady, které byly předány do správy

a užívání města. Městské zahrady jsou veřejností využívány především krátkodobě (Šilhánková et. Koutný et. Čablová, 2002).

c) LESOPARK

Jsou to parkové prostory veřejné zeleně o rozlehlejší ploše s nižšími nároky na údržbu. Lesoparky navazují na okolní zástavbu města, jsou určeny zejména pro aktivnější rekreaci obyvatel a celkově pro krátkodobé, ale i dlouhodobé volnočasové aktivity (Šilhánková et. Koutný et. Čablová, 2002).

d) PŘÍMĚSTSKÉ REKREAČNÍ LESY

Tyto příměstské lesy jsou charakteristické volnou krajinnou zelení s jen pouze malým zákrokem člověka. Situovány jsou v příměstském území a jedná se o daleko rozsáhlejší území než u lesoparků a ostatní městské zeleni. V těchto veřejných prostorech jsou často budovány stezky a cyklostezky (Šilhánková et. Koutný et. Čablová, 2002).

Jebavý (2014) uvádí rozdělení celkové městské zeleně podle ČSN 839001 a popisuje je následovně:

1. **PARK** – Je to základní druh sídelní zeleně a jeho výměra je nad 0,5 ha a minimální šířka 25 m. Zeleň v parku tvoří jeden kompoziční celek. Jsou to např. parky historické a lázeňské.
2. **MENŠÍ PARKOVÁ PLOCHA** – v tomto případě je výměra nižší než 0,5 ha. Zeleň v menších parkových plochách dodržuje sadovnické zásady, ale nespĺňuje některé parametry pro park. Menší parkové plochy můžeme najít právě u komerčních budov.
3. **ZELEŇ OBYTNÉ ZÁSTAVBY** – Tato forma zeleně navazuje na budovy určené především pro bydlení. i v tomto případě se dodržují zásady sadovnické tvorby. Mezi zeleň obytné zástavby patří např. sídlištní zeleň a zeleň vnitrobloků.
4. **ZAHRADA ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ** – Tyto zahrady mají specifický účel, kterému je zeleň v nich přizpůsobena. Jsou to např. botanické zahrady, arboreta, zoologické nebo zahrady školní.
5. **ZAHRÁDKOVÁ A CHATOVÁ OSADA** – Zahrádkové osady slouží pro krátkodobou, někdy každodenní rekreaci a chatové osady fungují většinou pro víkendovou rekreaci. Tyto osady můžeme definovat jako seskupení malých zahrad, které jsou často doplněny stavbami sloužící jako rekreační zázemí.

6. LES - Les může být buď přirozený, nebo uměle vytvořený. Hlavním prvkem jsou zde stromy, které s dalšími zelenými prvky tvoří několik pater porostu.
7. ROZPTÝLENÁ ZELEŇ – Jsou to skupiny dřevin, malé plochy porostu, soliterní dřeviny.
8. LINIOVÁ ZELEŇ – Tento druh zeleně je určen jako doprovod liniových staveb (silniční zeleň, uliční zeleň, zeleň podél vodních toků atd.).
9. ZELEŇ SPORTOVNÍCH AREÁLŮ – Označujeme tak zeleň vyskytující se ve sportovních a rekreačních zařízeních.
10. ZELEŇ V PRŮMYSLOVÝCH AREÁLECH, V AREÁLECH VELKOOBCHODŮ A SKLADŮ - Veškerá zeleň v průmyslových zástavbách.
11. ZELEŇ HŘBITOVŮ – Veškerá zeleň vyskytující se na území hřbitovů.
12. PŘÍRODĚ BLÍZKÁ ZELEŇ – Zařazujeme sem např. mokřady, louky a opuštěné lomy. Vznikají buď uměle, nebo samovolně.
13. TRALÝ ZEMĚDĚLSKÝ POROST - Porost používaný zejména k zemědělské produkci. Patří sem: sady, vinice, chmelnice a louky.
14. REZERVNÍ PLOCHA ZELENĚ – Jsou to pozemky zdevastované nebo občasné nepoužívané. Na těchto plochách by v budoucnosti měly vzniknout plochy zeleně (Jebavý, 2014).

3.1.2 Doplnkové typy veřejného prostoru

Ve městě se nachází velká spousta dalších prostorů a prostranství, které dotvářejí charakter veřejného prostoru. Jsou to prvky veřejného prostoru, které najdeme mezi bytovými domy na sídlištích, u nákupních center, škol, veřejných budov apod. A právě v těchto typech veřejného prostoru se často zabýváme související exteriérovou zelení, která navazuje na komerční budovy.

1. Pasáže a průchody

Pasáže a průchody jsou prostory, které jsou na hranici mezi interiérem a exteriérem. Umožňují přístup do bloků budov a pozitivně obohacují základní uliční síť. Pasáž je definována jako krytý průchozí městský prostor a je velmi často spojena s nákupní zónou. Je poměrně důležité ji odlišovat od ostatních architektonických objektů a zároveň jejich úpravy a údržba je odlišná. Na rozdíl od pasáže je průchod označován spíše jako účelové protažení cesty skrz domy (Melková, 2014).

2. Terasy a střechy

Další prostory, které můžeme řadit do doplňkového typu veřejného prostoru, najdeme ve vyšších úrovních města. Tím myslíme terasy a střechy budov. U nově budovaných výškových komerčních budov je vznik teras a střech s ozeleněním, které by byly veřejnosti přístupné, velice žádoucí (Melková, 2014).

Žádoucí jsou nejen z estetického hlediska, ale také z důvodu, který popsal Minke (2001): Ovzduší měst (především těch větších) je zamořeno velkým množstvím škodlivin. Když pro příklad srovnáme lesní společenství s městem, koncentrace oxidu siřičitého je 10 krát vyšší, koncentrace oxidu uhličitého je 20 krát vyšší, oxidu uhelnatého je koncentrace až 30 krát vyšší a prašnost je také mnohonásobně vyšší. Vysoké procento betonové a asfaltové plochy měst vede k přehřívání klimatu. V létě, ve večerních hodinách můžeme naměřit teplotu vzduchu v centrech měst vyšší o 4 – 11 °C než na okraji města. Díky tomu rychle stoupá teplý vzduch a s ním se ze země zvedá prach a nečistoty.

3. Vnitrobloky

Vnitroblok je další veřejný prostor, který můžeme zařadit do doplňkového veřejného prostranství. Melková (2014) vnitroblok označuje jako rub uličního prostoru. Označení je odůvodněné faktem, že budovy jsou k sobě obráceny svou zadní fasádou. Jestliže má nějaký vnitřní blok vytvářet veřejný prostor, musí být volně přístupný z ulice či domovního průchodu. Vnitrobloky mají nespočetně mnoho využití. Fungují například jako poloveřejné obytné zahrady nebo i pro neformální setkávání obyvatel domu.

4. Okolí soliterních budov

Veřejná prostranství, která obklopují soliterní budovy, by se měla odrážet ve významu konkrétního objektu (např. konkrétní komerční budovy). Soliterní budovy se společenským či kulturním účelem tedy určují podobu veřejného prostoru v jejich okolí. Aby byly tyto prostoty oblíbené a navštěvované, důležitá je jejich originalita, atraktivita a hlavně kvalita. Protože je související exteriér konkrétních komerčních budov první věc, která veřejnost zaujme, je velmi důležité přikládat důraz na jeho zpracování. Díky dobrému zpracování může být např. hostovi/zákazníkovi naznačeno, čeho se konkrétní komerční budova týká a zároveň to může vzbudit jejich zvědavost a zájem o nabízené služby v dané budově (Melková, 2014).

5. Prostranství panelových sídlišť

Plochy obytných budov (panelové sídliště) byly nejvíce budovány v druhé polovině 20. století. Jsou charakterizovány rozvolněnou zástavbou, kde není vymezený soukromý a veřejný prostor. Tyto obytné plochy se od sebe liší velikostí, ale také svým urbanistickým rozvržením a vztahem k okolní

strukturu. V dnešní době jsou zpravidla právě tato veřejná prostranství (v okolí sídlišť) potřebná revitalizovat a znovu jim navrácet identitu (Melková, 2014).

6. Prostor obchodních center

Nákupní centra v podstatě napodobují klasické venkovní veřejné prostory. Podobně jako v parcích nebo na náměstích zde můžeme najít fontány, lavičky a další mobiliář. Pasáže nákupních center připomínají klasické promenády, lidé se v nich procházejí a posedávají v kavárnách. Návštěvníkům obchodních center je k nákupům velmi často nabízen i kulturní program (např. koncerty, módní přehlídky, výstavy). Doprovodný program je často zaměřen i na děti, kterým jsou nabízeny líbivé atrakce (např. vláčky, dětský koutek), (Erbel, 2010).

Erbel (2010) uvádí, že na rozdíl od běžného veřejného prostoru jsou nepatrně odlišena pravidla užívání prostoru a liší se i typem jejich uživatelů. Nákupní centra (komerční budovy) jsou pod neustálým dohledem kamer a zaměstnanců bezpečnostní služby. V běžném veřejném prostoru mohou návštěvníci trávit svůj čas bez jakéhokoliv důvodu či omezení. Naproti tomu v nákupních centrech je hlavním zájmem zisk vlastníka a není tedy vítané nezaujaté trávení času (aby zde návštěvníci trávili svůj čas, ale nenakupovali).

3.2 Funkce ozelenění

Dřívější řešení městské zeleně formou náhodných jednotlivých ploch je v dnešní době nahrazeno záměrným řešením celých soustav ploch městské a příměstské zeleně a prvků přírodního charakteru (zeleně, vody a terénu), (Juríková, 1997).

Balábová et. Kyselka (2006) uvádí, že z důvodu rozšiřování průmyslových zón měst a tím související zvýšení frekvence autodopravy, se zhoršuje životní prostředí. Hurych (2011) napsal, že zdravé životní prostředí je základní podmínka harmonického vývoje společnosti. Vysoká hluchost, spěch a napětí, které je ve větších městech na denním pořádku, na nás negativně působí. Z tohoto důvodu je důležité do měst vracet alespoň prvky přírodního prostředí ve formě městské zeleně.

Jebavý (2014) popisuje nejvýznamnější funkce systému zeleně sídla:

- Estetická funkce:

Estetický význam spočívá v estetickém použití rostlin. Správná kompozice rostlin, které jsou odlišné svým tvarem, barvou a strukturou, je základ estetické principu. Při komponování rostlin musíme také zohlednit životnost a proměnlivost rostlin. Zeleně může podtrhnout různé pohledy a průhledy v městech či na město. Z estetického hlediska používáme ve městech často vodu (buď v dynamické, nebo ve statické podobě).

- Psychická funkce:

Základ této funkce je pocit. Je zde snaha o propojení člověka s přírodou. Zeleně obecně působí uklidňujícím dojmem a ve spojení s harmonickou a klidnou kompozicí se tento dojem ještě utvrdí. Psychický význam zeleně je velmi často využíván např. v lázeňství a rekreačně využívané zeleni.

- Mikroklimatická funkce:

Díky zeleni a mikroklimatické funkci jsou ve městech vyrovnávány extrémní teploty. Teplotní rozdíly souvislé městské zástavby a okrajů města se pohybují od 0,5 až 2,5 °C (rozdíl mezi zastavěnou plochou a volnou krajinou je daleko vyšší). Zeleně také výparem ze svého povrchu zvyšuje relativní vzdušnou vlhkost a při výsadbě větrolamů brání nadměrnému proudění vzduchu.

- Hygienická a zdravotní funkce:

Základní a zároveň nejdůležitější funkcí je tvorba kyslíku a spotřeba oxidu uhličitého. Velmi častý důvod aplikace zeleně do měst je protihlukové opatření (fyzikální i psychologické). Rostliny svým povrchem listů zachytávají prachové částice, díky tomu snižují ve městech prašnost. Ta je možná snižovat i jinými způsoby, např. střídáním pásů souvislé zeleně s volnými prostory zatravněných ploch, které jsou vedeny napříč směrem častého proudění vzduchu. Anebo kropením ulic a samotnou přítomností vodních ploch v okolí. Další výhodou některých rostlin ve městech je působení antibakteriální a eliminování pachů (např. *Pinus*, *Picea*, *Thuja*).

- Prostorotvorná funkce:

Díky zeleni vznikají ve městech uzavřené plochy, orámované výhledy i zvýrazněné architektonické a krajinné dominanty. V případě nějaké nevzhledné např. průmyslové zástavby může zeleně plnit funkci krycí.

- Vodohospodářská a půdoochranná funkce:

V tomto případě zeleně působí jako ochrana před vodní a větrnou erozí. Zeleně u vody zpevňuje břehy a chrání je proti vymílání. V případě hrozby větrné eroze se vysazují větrolamy.

- Ekologická funkce:

Zeleně ve městech působí jako tlumič civilizačních zásahů. Podmiňuje ekologickou stabilitu a poskytuje domov mnoha rostlinným i živočišným druhům. Z ekologického pohledu je dobré používat původní druhy dřevin. Vyskytovat se mohou ve formě náletů, lesů s přirozenou dřevinnou skladbou (zasahující do intravilánu), doprovodní zeleně vodních toků atd. Přírodě blízká zeleně, ve formě biokoridorů, biocenter a interakčních prvků, často spadá do územního systému ekologické stability (ÚSES).

- Ekonomická funkce:

V případě funkčního systému sídelní zeleně jsou uspokojeny potřeby obyvatel, což se rekreace týče. Z toho vyplývá, že obyvatelé nemají potřebu investovat do další formy rekreace a tak se jejich náklady snižují.

- Rekreační funkce:

Autor tuto funkci označuje jako nejdůležitější a udává, že vyplývá ze všech již zmiňovaných funkcí. Samotnou rekreaci můžeme rozlišovat jako každodenní nebo víkendovou. V případě každodenní rekreace by se měla vzdálenost od domu či práce pohybovat mezi 400 až 800 m. Tato vzdálenost odpovídá zhruba 10 minutám pěší chůze. Pro víkendovou rekreaci je optimální dostupnost 1 500 až 2 000 m. Jednotliví obyvatelé mají individuální potřebu rekreace v zeleni. Je ovlivněna věkem, typem zaměstnání a např. i typem bydlení. Park v oblasti bytových domů je daleko vyhledávanější než v oblasti rodinných domů se zahradou.

3.3 Brownfield

Pojmem brownfields označujeme staré a nevyužívané území. Mohou to být nepoužívané jednotlivé budovy, komplexy budov, areály s budovami nebo jen samotné plochy. Tyto plochy v minulosti fungovaly např. jako průmyslové zóny, komerční či obytné objekty, zemědělské plochy a vojenské objekty. V současnosti to jsou často limity pro rozvoj obcí, měst i regionů. Tato místa jsou zdevastovaná a mnohdy ekologicky zatěžovaná. Na nevyužívaných pozemcích se velice často tvoří tzv. černé skládky a může se stát, že toxické látky z odpadů kontaminují půdu, podzemní a povrchové vody i objekty (Šilhánková et. kol., 2006).

Brownfield působí negativně na ekonomiku daného území, především na jeho životní prostředí a tím pádem i na obyvatelstvo žijící v jejich blízkosti. Tyto plochy rapidně snižují hodnotu pronajimatelných i prodejních pozemků v okolí. Případná revitalizace těchto objektů nabízí nové příležitosti pro podnikatelské subjekty, a tím nastává vznik nových pracovních míst. Problematika brownfields by se měla řešit prioritně, dříve než vznik nové zástavby (Czechinvest, 2017).

Opuštěné průmyslové areály, nepoužívané železniční tratě a v přímořských městech i přístavy nám kromě vzniku nové zástavby, nabízejí i možnost netradičního využití prostoru. Nepoužívané plochy se tímto způsobem zhodnocují a veřejný prostor měst se rozšiřuje. Rozšířením veřejného prostoru tímto způsobem vznikají zajímavá místa nejen v centru, ale po celé ploše města, včetně periferie (Kratochvíl, 2015).

3.4 Rozdělení prostoru komerčních budov

3.4.1 Interiér

Veřejné interiéry jsou umístěny především v komerčních budovách a jsou určeny pro pobyt, setkání a komunikaci a pro vykonávání jakékoliv činnosti, pro niž je konkrétní interiér určen. Je vytvářen v první řadě pro potřeby pobytu a styku. Jedná se většinou o kontakt lidí na bázi instituce - klient (obsluha - zákazník, úředník - občan, lékař - pacient apod.). Téměř každý veřejný interiér má i svou privátní část určenou pouze pro zaměstnance. Podle ČSN 91 00 00 je interiér uzavřený (úplně nebo jen z části) vnitřní prostor, upravený nebo zařízený podle jeho předpokládaného účelu. (Hála, 2009)

Jak již bylo zmíněno, Brunecký et. Švancara (1995) uvádí, že veřejný prostor nezahrnuje jenom prostor přístupný veřejnosti. Veřejný prostor je z velké části běžné veřejnosti nepřístupný a může obsahovat také prostor speciálního určení, který je zpřístupněn jen úzké skupině personálu. Pro vytváření těchto prostorů platí stejné obecné zásady, takže i pro ně používáme termín veřejný interiér. Výjimkou jsou výrobní haly a speciální objekty nevýrobní povahy, pro které jsou speciální oborová kritéria. Do veřejných interiérů patří: ubytovací zařízení (hotely), obytná střediska (restaurace, vinárny, cukrárny, kavárny apod.), objekty služeb, administrativní budovy, vzdělávací střediska, zdravotnická a sociální střediska, tělovýchovné a kulturní zařízení a také sakrální objekty. Tyto veřejné prostory slouží k uspokojení základních i odvozených potřeb člověka a z tohoto důvodu je potřeba se věnovat jejich problematice. Při navrhování veřejných interiérů je prioritou, aby objekt fungoval dle konkrétních potřeb. Další prioritou je stoprocentní bezpečnost provozu a vytvoření pozitivního psychologického klimatu prostoru. Každý architekt či designér by měl brát v úvahu potřeby daného typu provozu a zároveň musí být řešeny bezpečnostní a fyziologické aspekty ovlivňující zdravotní stav člověka při dlouhodobém pobytu v prostoru (ergonomie, antropometrie a hygienické parametry prostředí - osvětlení, stav ovzduší, teplota, hluchost atd.). Při navrhování veřejného interiéru musíme brát v potaz nejen na naplnění provozních a bezpečnostních požadavků, ale také jak se v prostoru bude cítit návštěvník. Při tvorbě je tedy velmi důležité skloubit požadavky dvou skupin lidí a to těch, kteří v daném interiéru pracují a těch, kteří prostor užívají. K dosažení tohoto cíle používáme základní výrazové prostředky jako kompozici, proporce, osvětlení, barvu, formu, tvar nebo materiál.

3.4.1.1 Interiérové rostliny

Interiérové rostliny nejsou žádnou novinkou. Rostliny v bytech se pěstují již po mnoho století a velmi často byly tyto interiéry s rostlinami znázorňovány malíři. Už v 17. století se začaly stavět oranžerie (stavby z cihel a kamene s velkými okny na jih, ve kterých přezimovaly pomerančovníky). V 19. století začaly být velmi populární zimní zahrady a staly se součástí každého většího domu. Koncem

19. století se především dámy z tzv. vyšší společnosti rády a často zabývaly floristikou. Přesto, že pěstování pokojových rostlin pochází původně ze Skandinávie, kde byl hlavní cíl zmírnění pustoty domů přes dlouhé zimy, po druhé světové válce se interiérové rostliny staly pevnou součástí moderního ztvárnění interiérového prostoru (Brookes, 1992).

Sortiment rostlin, které můžeme používat v interiérech je v dnešní době opravdu velký. Na výběr máme z obrovské palety tvarů, barev a struktur listů a květů. Použít můžeme živé (hrnkové) anebo řezané (krátkodobá floristická dekorace) rostliny. Brookes (1992) uvádí, že rostliny by měly spoluvytvářet celkový obraz interiéru a případně propojovat jejich rozdílně využívané části. V interiérech je důležité, aby barvy a struktury jednotlivých rostlin, rostlinných skupin nebo květinových aranžmá byly sladěny s barvami a stylem konkrétního interiéru.

Podle Brookes (1992) patří mezi dekorativní vlastnosti habitus rostlin, velikost, tvar, barva a textura listů. Většinou první věc, kterou vnímáme u rostlin je jejich tvar, především jejich celkový habitus. Esteticky důležitá je také celková hustota a rozvětvenost rostlin. Přesto, že tvar rostliny se mění v průběhu jejího života, jednotlivé druhy jde zařadit do tzv. růstového typu (vzpřímeně rostoucí rostliny, rostliny s obloukovitým růstem, rostliny převislé, s růžicovým růstem, keříčkové, popínavé, rostliny visící a plazivé), díky němu můžeme předpokládat, jak se bude rostlina rozrůstat. Velikost a tvar listů je u jednotlivých druhů odlišný. V případě, že chceme podpořit harmonii interiéru, používáme minimum druhů a vybíráme listy s podobnou velikostí, tvarem i barvou. A naopak když aplikujeme rostliny barevně či tvarově kontrastní, interiér celkově ožije, bude působit zajímavěji a energičtěji. U kvetoucích rostlin je nejestetičtější fází samotné kvetení. Květy jsou stejně jako listy posuzované podle velikosti, barvy a tvaru. V tomto případě je velmi důležitý správný výběr nádoby, aby ke květům, především barevně a správným velikostním poměrem, ladila.

3.4.1.2 Péče a nároky interiérových rostlin

„Pěstování rostlin na zahradách je při správné volbě druhů do daných podmínek poměrně jednoduché. Jinak je tomu v bytě, zde se rostliny neobejdou bez naší péče. Rozhodujeme, kolik světla dostanou, jaká bude vzdušná vlhkost, kolik vody a hnojiva dostanou a kdy, kolik místa potřebují jejich kořeny a při jaké teplotě přezimují“ (Brookes, 1992).

Bürki a Fuchsová (2007) uvádí, že znát požadavky daných rostlin a následně přizpůsobení podmínek jejich požadavkům, zajistí jejich kvalitní růst a dobrou kondici. K všeobecnému pochopení požadavků rostlin je dobré znát i jejich zeměpisný původ. Během statisíců až milionů let se rostliny usídlovaly, šířily a rozmnožovaly v oblastech, jejichž klima pro ně bylo nejvhodnější, a tak se pro ně staly domovem určité klimatické oblasti. Důležité je tedy znát podnebí, ze kterého pokojové rostliny pocházejí. Díky tomu jim můžeme přizpůsobit klimatické a pěstební podmínky pro jejich kvalitní růst.

Rozdělení klimatických oblastí našich pokojových rostlin podle Bürki a Fuchsové (2007):

- Stálezelený tropický deštný les

Většina našich pokojových rostlin pochází z tropického deštného lesa a ze sousedících oblastí. Klimatické podmínky se zde nijak výrazně nemění, srážky jsou stejnoměrné a období sucha zde neexistuje. Denní světlo je po celý rok omezeno na 12 hod a převládá stejnoměrná teplota 24 – 28 °C. Roční úhrn srážek činí 1500 – 2000 mm a více. Díky vegetačním patřím se k podrostovým rostlinám dostává pouze 1 % světla dopadajícího na vrcholky korun stromů. Těmto rostlinám se dobře daří v interiérech s velmi špatným osvětlením. Naopak tam, kde stromy nerostou tak hustě a na půdu dopadá více světla, nacházíme velký počet rostlin, které následně v interiérech dávají přednost vyšším hodnotám světla.

- Monzunové lesy

Na stálezelený tropický deštný les navazují lesní zóny. Srážky jsou jen v určitých ročních obdobích při monzunových větrech. Probíhá zde střídání období dešťů a období sucha. Rostliny, které se zde nacházejí (např. *Clivia*, *Haemanthus*), se tedy přizpůsobily tomuto jevu a nyní vyžadují střídání období růstu a klidu. Pokud mají každoročně kvést, je potřeba, aby byly ve fázi klidu.

- Subtropy

V subtropích je délka dne dána roční dobou. Teplota je v průběhu velmi odlišná. Léta bývají horká a díky nízkému množství srážek, velmi suchá. Zimy jsou zde mírné (nad 0 °C) s bohatými srážkami. Ze subtropů pochází velké množství našich pokojových rostlin, které reagují na délku dne (př. *Begonia*, *Kalanchoe*, *Euphorbia pulcherrima*).

- Savany

V této krajině nenajdeme téměř žádné stromy. Hlavním prvkem v této oblasti jsou travnaté porosty a občasné i trnité keře. Tyto rostliny vyžadují mnoho světla a jsou tolerantní k přechodnému suchu i suchému vzduchu. V této oblasti rostou sukulentní rostliny např. rod *Agave*, *Aloe*, *Echeveria*, *Euphorbia* a *Crassula*.

- Mírné pásmo

Na severní polokouli navazují na tvrdolisté lesy oblasti opadavých listnatých lesů (místy i menší oblasti lesů jehličnatých). Na podzim listy zežloutnou a s prvními mrazy opadnou. V zimě teplota klesne pod 0 °C a listnaté lesy jsou holé. Dřeviny se zazelenají zase až na jaře. Jen opravdu málo rostlin mírného pásma lze pěstovat v interiéru. Typickým příkladem je „pokojový bečťan“, který vznikl z břečťanu popínavého (*Hedera helix*).

3.4.1.2.1 Světlo

Světlo je pro život všech rostlin nutnost, bez které by nemohly žít. Při nedostatku rostliny trpí a listy jsou malé a světlé. Správný vývin rostlin závisí na fotosyntéze a ta je závislá na světle. Fotosyntéza je proces probíhající ve všech částech rostlin, které mají chlorofyl. Z tohoto důvodu mají panašované rostliny vyšší nároky na světlo, protože jejich žluté, bílé nebo krémové skvrny neobsahují chlorofyl (Brookes, 1992).

Rostliny rozdělujeme do skupin podle nároků na světlo. Do první skupiny patří rostliny vyžadující vysokou intenzitu světla (většina tzv. kvetoucích druhů). Druhou skupinu tvoří rostliny, kterým vyhovuje mírné zastínění (mnohé druhy okrasné listem). Do dalších skupin spadají rostliny vyžadující přímé osvětlení (kaktusy a tučnolisté druhy) anebo naopak rostliny, kterým se nejlépe daří v rozptýleném osvětlení (kapradiny aj.). Intenzita světla má vliv na vybarvenost listů a květů pokojových rostlin. Nižší intenzita světla při vysokých teplotách způsobuje blednutí a naopak při vysoké intenzitě světla a nižších teplotách je vybarvení intenzivnější. Dostatečné a přiměřené osvětlení, dle nároků dané rostliny, je pro pokojové rostliny základem pro kompaktní a kvalitní růst. Jsou sytě zelené, pevné a mají kratší internodia. Při nedostatku světla mají rostliny světle zelené listy, jsou „vytáhlé“, jejich struktura je měkká a jemná (Hieke, 2003).

V našich zeměpisných podmínkách je intenzita světla ovlivněna především ročním obdobím, nejvyšší intenzita světelného svitu je v měsících červen a červenec, naopak nejnižší intenzita je v prosinci. V letních, případně i některých jarních měsících je nutné zastínování, abychom snížili intenzitu světla. Zastínění je důležité především pro druhy vyžadující rozptýlené světlo. Důležitým ovlivňujícím faktorem je také znečištění okenních tabulí, které souvisí s propustností světla. Při velkém znečištění okenních tabulí se intenzita osvětlení snižuje až o 10 – 20 %. Především tedy v zimních měsících, kdy je snížená intenzita slunečního svitu a rostlina tak trpí nedostatkem světla, je důležité mytí okenních tabulí (Haager, 1992).

Pro růst a hlavně vývoj pokojových rostlin je důležitá také délka střídajících se období světla a tmy (dne a noci). Tento fotoperiodický vliv je zvláště důležitý pro tvorbu květních základů. Podle toho rostliny rozdělujeme na krátkodenní, dlouhodenní a neutrální. Krátkodenní rostliny kvetou za krátkého dne. Ke kvetení tedy potřebují střídání krátkých fotoperiod (asi 12-16 hod.). Při dlouhém dni rostliny rostou, ale nekvětou. Patří sem některé druhy z tropických a subtropických oblastí, které kvetou časně zjara nebo pozdě na podzim (např. *Bougainvillea spectabilis*, *Chrysanthemum x hortorum*, *Coleus hybridus*, *Euphorbia fulgens*, *Kalanchoe blossfeldiana*, *Zygocactus* apod.). Dlouhodenní rostliny kvetou při dlouhých fotoperiodách nebo při trvalém osvětlení. Dlouhé noci, tedy krátký den, zabrání jejich kvetení. Kritická délka dne těchto rostlin se pohybuje podle druhu či kultivaru mezi 10-14 hod. (např. *Aechmea fascinata*, *Begonia tuberhybrida*, *Dianthus macrophyllus* aj.). Kvetení neutrálních rostlin není

na délce dne závislé (např. *Browallia speciosa*, *Fuchsia triphylla*, *Hydrangea macrophylla*, *Pelargonium zonale*, *Primula malacoides*, *Sinningria hybrida*, *Zantedeschia aethiopica* aj.) (Hieke, 2003).

Rostlinám s ozdobným květem se doba kvetení v dnešní době běžně ovlivňuje dle požadovaného termínu. Rostliny jsou ovlivňovány změnou teploty, změnou délky dne, zaštipováním nebo chemickým ošetřením. Příznaky nedostatku světla se na pokojových rostlinách projevují např. menšími a světlejšími listy, omezeným růstem nebo naopak vytáhlým růstem s velkými vzdálenostmi mezi listy. Nedostatek světla může také způsobovat žloutnutí a následné opadávání spodních listů. Kvetoucí rostliny málo kvetou nebo nekvětou vůbec. Naopak nadbytek světla pokojových rostlin se může projevat vadnutím listů, hnědými nebo šedými skvrnami od popálení, usycháním listů citlivých druhů, atd. (Hieke, 2003).

Brookes (1992) rozděluje stanoviště podle světla v interiérech takto:

- Slunečno:

Slunečným stanovištěm jsou označována místa, kde působí celý den nebo část dne přímé slunce. Jižními okny projde do interiéru během dne daleko více slunečních paprsků (slunce sem svítí delší část dne), než okny situovanými na východ (kam svítí pouze několik hodin ráno) a na západ (kam svítí naopak několik hodin odpoledne). Okna situovaná na jih tedy dostávají intenzivnější světlo, ale sluneční paprsky nedosahují do interiéru tak hluboko jako u oken směřovaných na východ a západ. V létě je u velkých oken směřujících na jih (především v jižnějších zeměpisných šířkách) většinou potřeba zastínování, aby se listy nespálily a substrát nevysychal příliš rychle. Velmi silné světlo dobře snáší např. pouštní kaktusy a sukulenty.

- Nepřímé světlo:

Takto označujeme sluneční světlo, které dopadá přes transparentní závěs nebo žaluzie. Stejně kvalitní světlo můžeme také najít asi ve vzdálenosti 1 – 1,5 m od okna, do kterého prudké sluneční paprsky míří celý den nebo alespoň jeho část. Místa s nepřímým světlem jsou velmi světlá (odpovídají asi 50 – 70 % intenzity osvětlení přímého slunce). V nepřímém světle se dobře daří palmám, dracénám, broméliím, guzmániím atd.

- Stín:

Na stinné stanoviště nedopadá přímé ani nepřímé světlo. Tuto světelnou úroveň najdeme u světlých oken situovaných na sever, ale i v stinných částech slunečné místnosti. Stinné stanoviště dostává pouze kolem 25 % světla slunečního stanoviště. Tyto světelné podmínky vyhovují rostlinám s původem z džungle, kde jsou zastíněné několika patry zeleně. Problémem je, že v tropické džungli jsou

dny daleko delší než u nás v zimních měsících a proto je potřeba v těchto měsících rostliny posunout blíže k světelnému zdroji. Obecně lze říct, že stinné stanoviště je nevhodné pro kvetoucí a panašované rostliny.

Brookes (1992) také uvádí, že krom rostlin s tuhými listy (např. *Sansevieria*), se rostliny otáčejí za zdrojem světla. Pro interiérové rostliny je vhodné, když jsou zdi vymalované na bílo, případně jinou světlou barvou. Světlé barvy odráží světlo na rozdíl od tmavých, které ho pohlcují. V interiérech, kde máme tedy tmavé stěny, se rostliny otáčejí k oknu, a proto je potřeba květináč vždy po nějaké době otočit, aby rostlina měla hezký rovný růst.

3.4.1.2.2 Teplo

Stejně jako světlo, patří teplo k základním podmínkám života pokojových rostlin. Teplota ovlivňuje důležité životní pochody rostlin, jako je např. růst, fotosyntézu, rostlinné dýchání apod. Pro úspěšné pěstování pokojových rostlin je tedy důležité dosáhnout teplotního optima pro danou rostlinu. Teplotním optimumem se rozumí teplota, při které nejlépe probíhají životní pochody rostliny. Mnohé pokojové rostliny mají v souladu s průběhem ročních období periodický vegetační cyklus. Díky tomuto cyklu mají rostliny nároky na optimální teploty v různých obdobích svého života odlišné. Obecně je známo, že vyšší teplotu vyžadují rostliny v denních hodinách než v hodinách nočních. Také že mladé rostliny potřebují vyšší teplotu než rostliny dospělé a většina rostlin vyžaduje vyšší teplotu i k vytvoření pohlavních orgánů. Hned po přesazení a v době největšího růstu pokojových rostlin je rovněž vhodné uchovávat rostlinu po nějakou dobu v teplejším prostředí (Hieke, 2003).

Teplota, jako činitel urychlující růst rostlin, by měla být v určitém poměru k ostatním růstovým faktorům, tedy i k intenzitě světla. Optimální teploty jsou při vysoké světelnosti vyšší než při nižší světelnosti. Množství světla, které mají rostliny k dispozici, se mění nejen během roku, ale i během dne. Zároveň s tím se mění i nároky rostlin na teplotu (Hieke, 2003).

Haager (1992) uvádí, že dalším důležitým faktem je stejně jako teplota vzduchu pro pokojové rostliny důležitá i teplota zeminy. Jestliže chceme, aby kořenový systém rostliny fungoval dobře, musíme zajistit optimální teplotní rozmezí zeminy. Pokojové rostliny můžeme tedy podle nároků na teplotní optimum rozdělit do tří skupin:

- Rostliny teplomilné

Teplotní optimum se pohybuje mezi 20-28 °C. Do této skupiny patří především druhy vlhkých tropických pralesů. Teplota by neměla klesnout pod 18°C.

- Rostliny se středními nároky na teplotu:

Nejnižší teploty se pohybují v rozmezí 15-17 °C.

- Rostliny přezimující v chladném prostředí:

Teplotní optimum je mezi 5-7 °C. Jedná se o subtropické druhy s obdobím vegetačního klidu v zimních měsících (Haager, 1992).

3.4.1.2.3 Vzdušná vlhkost

Vzdušná vlhkost udává množství vodní páry, která je obsažena ve vzduchu. Množství vodní páry ve vzduchu je ovlivněno teplotou (teplý vzduch dokáže přijmout více vody než vzduch studený). Vzdušná vlhkost je měřena hygrometry a udává se tzv. relativní vzdušná vlhkost, kterou je označován obsah vody ve vzduchu při určité teplotě v porovnání s maximálně přijatelným množstvím (0 % odpovídá absolutně suchému vzduchu a 100 % úplně nasycenému vzduchu), (Brookes, 1992).

Autor dále uvádí, že většina rostlin vyžaduje nejméně 40 % relativní vlhkost vzduchu, ale pro průměrné pokojové rostliny je nejideálnější 60 % vlhkost. Ale například u sukulentů je ideální vlhkost mezi 30 až 40 % a naopak u rostlin pocházející z džungle je nejideálnější vlhkost vzduchu okolo 80 %. Vzhledem k tomu, že průměrná relativní vzdušná vlhkost např. v obývacím pokoji je kolem 15 %, je potřeba ji upravovat. Zvýšit vzdušnou vlhkost v interiéru můžeme např. pomocí rosení (1 – 2x denně pomocí rozprašovače přímo na listy rostliny).

Voda je vypařována průduchy na listech, které se otvírají během dne z důvodu transpirace. Při nízké vzdušné vlhkosti se listy začínají srašťovat nebo zasychat. Poupata mohou začít opadávat a květy předčasně vadnout (Brookes, 1992).

3.4.1.2.4 Zálivka

Oproti rostlinám v přírodě, které jsou zavlažovány přirozeně – deštěm, jsou interiérové rostliny závislé na naší zálivce. Každá rostlina bez zálivky v interiéru dřív nebo později zahyne. Vodu rostlina přijímá ze substrátu pomocí kořenů a rozvádí ji i s živinami do všech jejích částí. Při nedostatku zálivky jsou listy a stonky slabé, převislé a okraje hnědnou. Květy rychleji vadnou a poupata opadávají ještě před rozkvetem. Dalším příznakem může být bledost a průsvitnost (Brookes, 1992).

Potřebné množství zálivky je závislé na velikosti rostliny a na ročním období. V zimě je potřebné množství zálivky podstatně nižší než na jaře a v létě. Některým rostlinám vyhovuje stát ve vodě po celý rok (např. šáchor) a naopak kaktusy po celý rok snášejí sucho (Braunová – Bernhartová, 2009).

Brookes (1992) na otázku kdy zalévat, odpověděl: „*Hrnkové květiny zalijeme, když to potřebují. Zní to velmi zjednodušeně, ale je to tak. Jediným problémem je, poznat tento okamžik. Visící listy a zesláblé stonky jsou zjevným příznakem, ale se zalitím by se nemělo čekat až do této doby*“.

Zálivka by se neměla provádět rutinně. Vždy je potřeba přezkontrolovat substrát, abychom zjistili, jestli je zálivka opravdu nutná. Vlhkost substrátu zjistíme pomocí vlhkoměru, který do něj zapíchneme. Vlhkoměr poté znázorní přesný stupeň vlhkosti substrátu (Brookes, 1992).

3.4.1.2.5 Substrát

Substrát je nejdůležitějším faktorem, který ovlivňuje růst a vývoj rostliny. Rostliny pomocí kořenů čerpají ze substrátu vodu, živiny a vzduch potřebný pro jejich přežití (Machovec, 1976).

Haager (1992) napsal, že díky substrátům mají rostliny možnost upevnění na stanovišti pomocí kořenů, kterými rostlina přijímá vodu a zároveň rozpuštěné potřebné živiny pro správný růst a vývoj rostlin. Jednotlivé rostlinné druhy mohou mít zcela odlišné nároky na substrát.

Většinu substrátů tvoří plynná, kapalná a pevná fáze. Proto jsou tedy označovány jako heterogenní, neboli různorodé. Existují i substráty, ve kterých převládá kapalná fáze, je to např. hydroponický roztok (Bedrna, 1989).

Bittnerová (2007) rozděluje substráty do dvou základních skupin:

- Přírozené

V přírodě se běžně vyskytují, je to tedy přírozené prostředí pro zakořeňování a růst rostlin. U interiérových rostlin se používají jen zřídka.

Podle Bedrny (1989) mezi přírozené substráty patří:

- PŮDA:** Je to nejrozšířenější přírozený substrát vytvořen v přírodě. Vzniká zvětráváním hornin díky působení tepla, vody, reliéfu, organismů a člověka. Pro rostliny jsou nejdůležitější svrchní horizonty, které obsahují nejvíce humusu, vody, vzduchu a živin. Spodnější vrstvy půdy slouží především jako zásobárna vody a opora pro celé rostliny. I když je půda nejrozšířenější přírozený substrát, pro interiérové rostliny je nevhodná. Obsahuje totiž málo živin, které jsou pro existenci interiérových rostlin nutné (Bedrna, 1989).
- SEDIMENT:** Takto můžeme označit přemístěnou a nahromaděnou vrstvu zemitého materiálu, vyskytujícího se na dně vodních toků a nadržích. Tento typ je vhodný pro zakořeňování některých vodních rostlin, které z něj čerpají potřebné živiny a vodu. Podle místa usazení se sedimenty dělí na: říční, močálové, jezerní a mořské (Bedrna, 1989).
- HORNINA:** Hornina jako substrát je pouze výjimečná. Funguje spíše jako podloží pro nižší druhy rostlin jako jsou například mechorosty, kapradorosty a lišejníky. Rostliny rostoucí v sypkých horninách jako je písek a spraš, trpí nedostatkem živin a vody (Bedrna, 1989).
- VODA:** i voda může fungovat jako substrát a to pro vodní rostliny. Ty přijímají svým kořenovým vlášením, případně i celým povrchem těla živiny a vodu. Voda může být

proudící nebo stojatá. Pro rostliny využívající vodu jako substrát, je stojatá voda vhodnější. (Bedrna, 1989).

- Antropické/umělé

Jsou to substráty uměle vytvořené člověkem. Vytvořené, přizpůsobené anebo upravené z přírodních substrátů.

- a) **ZEMITÝ SUBSTRÁT:**

Tento typ je nejrozšířenějším antropickým substrátem. Tvoří ho vrchní humusová vrstva přirozené půdy (0,2 m), která je pouze přemístěna na místo pěstování rostlin. Samotný neupravený zemitý substrát není příliš vhodný pro pěstování rostlin (pro interiérové rostliny obzvlášť), protože je zemina odebrána i se škodlivými činiteli, kteří mohou být například zdrojem chorob a škůdců a celkově negativně působit na rostliny. Proto se zemité substráty upravují například propařováním, drcením, proséváním nebo přidáním dalších komponentů jako je písek, perlit, zeolit apod. (Bedrna, 1989).

- b) **SYPKÝ SUBSTRÁT:**

Chemické i fyzikální vlastnosti jsou pro rostliny daleko přijatelnější než u substrátu zemitého, který je odebírán přímo z půdy. Sypký substrát je tvořen z pevných, kusových ale přitom pórovitých materiálů, které vznikají díky žíhání, chemickému zpracování a jinému opracování hornin a surovin (Bedrna, 1989).

- c) **ORGANICKÝ SUBSTRÁT:**

Bedrna (1989) uvádí, že využití těchto substrátů je velmi specifické a pro běžné pěstování rostlin nevhodné. Tyto substráty se využívají například pro pěstování rostlin v zelených stěnách. Jako organický substrát se používá rašelina a mech, nasycené živným roztokem.

- d) **ROSOLOVITÝ SUBSTRÁT:**

Tento typ substrátu se používá především při rozmnožování rostlin pletivovými kulturami. Rostlině slouží pouze jako výživné prostředí (Bedrna, 1989).

- e) **KAPALNÝ SUBSTRÁT:**

Kapalný substrát je využíván u vodních rostlin, které žijí ve vodě, a část z nich pluje na vodní hladině. Dalším využitím kapalného substrátu je tzv. hydroponický způsob pěstování rostlin. V tomto případě je substrátem voda s přidáním potřebnými živinami (Bedrna, 1989).

Hieke (2003) uvádí, že interiérové rostliny se většinou pěstují v uměle vytvořených substrátech, které se vyrábí smícháním základních komponentů (drnovka, kompostová zemina, pařeništní zemina, jehličnatka, listovka, rašelina, pemza, písek, kořeny kapradin, piliny, perlit). Základní rozdělení substrátů pro pokojové rostliny se dělí na minerální, které obsahují větší podíl minerálních látek a na substráty humusové, které mají vyšší podíl humusových látek.

Vít (1994) uvádí rozdělení zemin do tří skupin:

- a) Minerální zeminy - Např. drnovka, ornice, komposty, písek.
- b) Humusové zeminy se surovým humusem - Např. listovka, vřesovka, jehličnatka, rašelina.
- c) Humusové zeminy bohaté na živiny - Např. pařeništní zemina, hnojovatka.

Substráty se od sebe liší poměrem zemin, přítomností a zároveň také poměrem přídavných prvků. To, v jakém poměru se v substrátech zeminy nachází, závisí na původu a původním stanovišti pěstovaných rostlin (Machovec, 1976).

Podle Machovce (1976) jsou pro pěstování interiérových rostlin vhodné tyto vlastnosti zemin:

- Optimální struktura (musí mít dobrý poměr vzdušných a vodních pórů).
- Biologická a hygienická nezávadnost.
- Dlouhodobí rozklad jednotlivých komponentů.
- Optimální poměr minerálních a organických částic.
- Dobré zásobení přijatelnými živinami.
- Schopnost sorpce živin.
- Schopnost sorpce vody.
- Optimální pH (odlišné u každého rodu či druhu).

Většinu pokojových rostlin nejvíce vyhovuje mírně kyselé pH půdy. Půdní reakce má podstatný vliv na vývoj a život rostliny (Hieke, 2003).

Hieke (2003) uvádí rozdělení rostlin podle nároků na půdní reakci:

- a) Rostliny vyžadující kyselou reakci – pH 4,0:
Např. rostliny vřesovité, epifytické – *Bromeliaceae*, *Begonia eliator*
- b) Rostliny vyžadující kyselou reakci – pH 5,0:
Např. kamélie, okrasná kopřiva, hortenzie, toulaka, epifytické orchideje
- c) Rostliny vyžadující mírně kyselou reakci – pH 6,0:
Např. epifytické kaktusy, kapradiny, většina rostlin okrasných listem, palmy, zelenec, brambořík, vánoční hvězda, fuchsie, kalanchoe, myrta, pelargonie

d) Rostliny vyžadující neutrální reakci – pH 7,0:

Např. kaktusy, asparágus, klívie, fikus

3.4.1.3 Zelené stěny v interiéru

Pojmem „zelená stěna“ označujeme veškeré formy ozelenění stěn. Podle Perini et al. (2011) jsou dva typy zelených stěn. Prvním typem je tzv. zelená fasáda, která funguje díky popínavým rostlinám, které se pnou po konstrukci. A druhým typem jsou tzv. vertikální zahrady, které jsou instalovány přímo na stěnu do různých systémů.

Vertikální zahrady jsou oproti zeleným fasádám moderní záležitostí. Zelené fasády jsou tedy starším způsobem ozelenění stěn. Fungují pouze s popínavými rostlinami, které se pnou přímo po zdi (ty se v interiérech v podstatě nepoužívají) nebo po opěrné konstrukci. Velkou výhodou zelených fasád je ekonomická nenáročnost, srovnání s vertikálními zahradami. Nevýhodou zelených stěn je značně omezený sortiment vhodných rostlin (Burian, 2011).

Autor dále popisuje, že vertikální zahrady jsou daleko náročnější již při instalaci a díky tomu jsou pořizovací náklady vysoké. Vzhledem k tomu, že tyto zahrady potřebují častou údržbu, vysoké náklady setrvávají i u následné péče (Burian, 2011).

3.4.1.4 Floristika v interiéru

Ozdobit interiér znamená zdůraznit a zkrášlit. V interiérové floristice můžeme tedy mluvit např. o dekoraci stolu, kde se z jednoho obvyklého kusu nábytku stane pomocí tkaniny, příborů a květin slavnostní jídelní tabule. Interiérový designér může úplně změnit styl místnosti prostřednictvím výmalby, tapet, záclon a dalších prvků. Florista však může místnost pouze ozdobit mnohem skromnějšími prostředky (Haake, 2010).

Autor dále uvádí, že veškerá kritéria floristické tvorby v interiéru vyplývají z daných vlastností prostoru. Florista musí brát v úvahu důvod dekorace a stávající funkci prostoru. Musí brát zřetel na převládající barvy a styl v místnosti. Velikost hotových dekorací a velikost samotných rostlin vychází z velikosti interiéru (Haake, 2010).

Keclíková (2017) uvádí, že do jarní floristické tematiky neodmyslitelně patří velikonoční prvky. Přestože jsou Velikonoce křesťanský svátek (hned po Vánocích nejčastěji slavený svátek), své příbytky si zdobí i většina nevěřících. V dnešní době má spousta lidí spojené Velikonoce spíše jako svátek jara, návrat teplého počasí a probuzení přírody.

Nejčastější floristické aktivity v tomto období jsou především jarní sesazovaná aranžmá, kde jsou nejvíce zastoupené cibuloviny. Další časté floristické záležitosti jsou věnce dekorované jarními motivy a řezané jarní květiny ve vázách (tulipány, narcisy, frézie, konvalinky, pryskyřníky), (Keclíková, 2017).

Letní měsíce jsou nejčastější pro svatby, takže jsou interiéry často dekorovány krátkodobou svatební floristikou a podzimní dekorace se v posledních letech velmi často nesou v duchu Halloweenu. Halloweenská výzdoba pochází z tradic anglosaských zemí a hlavním prvkem jsou zdobované nebo vykrajované dýně. Halloween jako takový a jeho dekorace jsou oblíbené především u dětí (Keclíková, 2017).

V zimě nastává díky Vánocům vrchol floristické tvorby. Interiéry i související exteriéry se dekorují většinou těsně před začátkem adventu. Dekorace se vyrábějí buď dlouhotrvající (vydrží celé období adventu i vánočních svátků) nebo dočasné, z živých rostlin, které je potřeba obměňovat v intervalu určujícím životností konkrétních rostlin.

Keclíková (2017) uvádí, že pokud zdobíme jeden prostor, mělo by být vše v jednom stylu a mělo by se dodržovat barevné ladění. Jestliže tedy prostor dekorujeme vánočním stromkem, věncem, svícem, girlandou apod., měly být tyto dekorace tak uvázané a přizdobeny, aby tvořily harmonický celek.

Po likvidaci vánoční výzdoby následuje výroba dekorací a aranžmá s prvky zimní tematiky, které následně nevystřídá opět jarní a velikonoční tematika.

3.4.2 Související exteriér

3.4.2.1 Zelená střecha

Zelená střecha je střecha částečně nebo zcela pokrytá vegetací a půdou nebo pěstebním substrátem vysazeným nad hydroizolační membránou. Střecha také může obsahovat další vrstvy, jako například kořenovou bariéru odvodnění a zavlažování. Nabízí mnoho výhod: udržuje prach, v létě ochlazuje dům a naopak v zimě chrání před mrazem, produkuje kyslík, prodlužuje životnost střechy a také pěkně vypadá. Významně přispívá k lepšímu klimatu v aglomeracích. Betonové plochy akumulují velké množství tepla a způsobují přehřívání vzduchu, který je znečištěn výfukovými plyny a dalšími škodlivinami. Zelené střechy pohlcují prach, tlumí hluk, zadržují vodu, která by jinak otekla do kanalizace, a vracejí ji zpět do ovzduší, současně tak zvyšují vlhkost vzduchu ve svém okolí. Tak jako jiné zelené plochy, i vegetace na střechách spotřebovává oxid uhličitý a uvolňuje kyslík (Graupner et. Koubík, 2013).

Střešní zahrady jsou v poslední době velkým trendem, zvláště v městském prostředí. Ozeleňování střech se realizuje především za estetickým a reprezentativním účelem, ale i z důvodů ekologických. Na střechách jsou vytvářeny jak ty nejjednodušší formy zeleně, tak i náročné zahrady (Čermáková et. Mužíková, 2009).

Podle Stejskalové et. Řehákové (2015) je v dnešní době realizace střešních zahrad u rodinných domů jen výjimečná, ale postupně si nacházejí své příznivce, především u moderních staveb. Podstatné

zastoupení ozeleněných střech je u administrativních budov, kde střešní zahrady slouží především pro krátkodobou rekreaci i pro pracovní jednání zaměstnanců.

Hmotnostní možnosti dané střechy jsou jedním z nejdůležitějších faktorů pro design střešních zahrad. Dále je potřeba se zabývat bezpečností, umístěním osvětlení, ventilátorů a klimatizačních jednotek. Důležitým faktorem je také vlastnictví střechy. U střech, které byly vybudovány přímo pro tento účel, bude vznik střešní zahrady daleko jednodušší. V opačném případě bude realizace náročnější a dražší. Velkým problémem může být především nechráněná poloha. Střešní zahrady mají drsné životní prostředí jako je například kolísání teplot díky daleko menšímu krytí než pozemní zahrady, málo půdy pro zasazení rostlin nebo vyšší možnost poškození rostlin, případně i mobiliáře (Wilson, 2007).

Čermáková et. Mužíková (2009) uvádí, že vegetace na střechách není z historického hlediska nic nového. Střechy porostlé vegetací existovaly již před 3 000 lety. První ozelenění střech vznikalo čistě z praktických důvodů, jako ochrana proti negativním klimatickým podmínkám.

Šimečková et. Večeřová (2010) napsaly, že zelené střechy mají několik funkcí, ale všechny jsou navzájem propojené. Je to funkce ekologická, funkce klimatická, funkce ochranná, psychohygienická a rekreační funkce a urbanistická, krajinářská a estetická funkce.

3.4.2.1.1 Typy střech

U plochých střech je při ozeleňování velkou výhodou nízká pracovní náročnost a nižší finanční náklady. Samotná práce na ploché střeše je totiž samozřejmě mnohem snazší než na šikmé ploše. U konstrukce odpadá potřeba systémů zabezpečujících substrát proti sesuvu, což snižuje pracnost i spotřebu materiálu (Minke et Witter, 1985).

Typ zeleně určujeme především podle sklonu střechy. Podle toho určujeme také opatření potřebná k zajištění stability vegetačního souvrství. Ozelenění je možné na všech typech plochých střech a na šikmých střechách až do sklonu 60°. Optimálním sklonem pro ozelenění plochých střech je 2- 5 %. U menších sklonů nastává problém s odvodňováním. V případě sklonu do 5 % klesá potřeba akumulace vody (tedy tloušťka hydroakumulační vrstvy), ale zvětšuje se tloušťka drenážní vrstvy. Když je sklon střechy nad 5 %, naopak roste potřeba hydroakumulace a klesá požadavek na odvodnění (tedy tloušťka drenážní vrstvy). U střech se sklonem nad 30 % je nutné řešit ozelenění individuálně dle daných možností. Podle sklonu a orientaci střechy vybíráme samotnou vegetaci dle vláhových nároků. Například stinné střechy, které mají sklon do 2 %, jsou dlouhodobě vlhké. V případě, že na takovéto střechy aplikujeme rostliny suchomilné, budou postupně vytlačovány mechem. Důležité je tedy vybírat rostliny pro konkrétní místa individuálně. Celkově můžeme říct, že čím větší je sklon střechy, tím extrémnější jsou podmínky pro rostliny. Ovlivňuje to především intenzita slunečního záření, vysychání a naopak nadbytek srážek, vítr, vodní a větrná eroze (Čermáková et. Mužíková, 2009).

3.4.2.1.2 Typy ozelenění

Podle ČSN 73 1901 Navrhování střech – Základní ustanovení, můžeme zelené střechy rozdělit do dvou skupin:

- a) klasická pěstební souvrství s intenzivní zelení
- b) úsporná pěstební souvrství s extenzivní zelení

Stejskalová et. Řeháková (2015) uvádí, že extenzivní střešní zahrady ze suchomilných sestav jsou více méně bezúdržbové a slouží především jako zelené plochy pohledové bez možnosti vstupu. Střešní zahrady s vyšší mocností substrátu, které jsou rozmanitěji osázené, jsou určeny pro pobyt. Při výběru rostlin na jednotlivé zahrady musíme zohlednit extrémní klimatické podmínky. Extenzivní střešní zahrady vyžadují rostliny, které snášejí sušší stanoviště, nižší vzdušnou vlhkost a větrné podmínky. Intenzivní střešní zahrady je možné hnojit i zavlažovat a díky tomu máme více možností při výběru rostlin.

Podle Čermákové et. Mužíkové (2009) jsou typy ozelenění dle praxe:

1. Biotopní
2. Extenzivní
3. Polointenzivní
4. Intenzivní

Uvádějí, že rozdělení je pouze orientační, protože neexistuje žádná přesná hranice mezi jednotlivými druhy ozelenění. Tyto typy rozlišujeme především podle využití plochy, mocnosti substrátu a podle potřebné péči použitých rostlin. Všechny typy ozelenění vyžadují alespoň minimální údržbu, jako je: závlaha, hnojení, pletí, odstraňování odumřelých rostlin a doplňování nových.

1. Biotopní zeleň

Biotopní ozelenění na střeše vzniká především přirozeným náletem rostlin. Díky tomu je to ta nejekologičtější varianta založení střešní vegetace. Jedná se o přirozenou symbiózu rostlinných společenstev schopných samostatného přežití a případně i samo-obnovení. Rostlinný pokryv se skládá ze sukulentů, mechů a některých druhů trav a bylin, kterým vyhovují konkrétní stanovištní podmínky. Jsou to rostliny, které jsou schopné přežít extrémní sucho nebo naopak občasné přemokření. Rostliny, které se dobře samovolně množí a regenerují (Čermáková et. Mužíková, 2009).

Rostlinný pokryv na tomto druhu střechy je schopný přežít jak extrémní sucha, tak i mrazy, nevyžaduje závlahu, hnojení, atd. Z těchto důvodů jsou náklady na běžnou údržbu biotopní střechy srovnatelné s náklady na údržbu běžných plochých střech. Pro správné fungování biotopní střechy má být vrstva substrátu v rozmezí 40 – 120 mm (<http://ha-ma.cz/zelene-strechy>).

Čermáková et. Mužíková (2009) uvádí, že optimální substrát je minerální a jeho ideální tloušťka je 60 – 120 mm. Biotopní ozelenění je možné již na substrátu o tloušťce 20 mm, ale tuto možnost lze považovat jako extrémní variantu, běžně se neprovádí. V případě malé mocnosti substrátu (20 – 40 mm) je rostlinné spektrum chudší a naopak při vyšší mocnosti (nad 120 mm), může dojít k rozmnožení vyšších a rychle rostoucích rostlin, které dusí původní flóru. Přesto, že tyto náletové rostliny bývají citlivější na extrémní podmínky a často na střeše po nějaké době hynou, pro původní vegetaci už bývá většinou pozdě.

2. Extenzivní zeleň

Extenzivní ozelenění střech se zakládá především pro funkci estetickou, ekologickou, ale i psychologickou. Tento typ je většinou realizován na nepochozích plochých i šikmých střechách. Oproti biotopnímu ozelenění jsou extenzivní zahrady zakládány uměle a vyžadují alespoň minimální péči. Tím je myšleno například doplňování rostlin (dosev, dosadba), přihnojování, v případě extrémního sucha zajištění závlahy, doplňování substrátu po 3- 5 letech a v případě extenzivního trávníku je potřebné občasné sečení (Čermáková et. Mužíková, 2009).

Tento typ ozelenění střech vyžaduje ve srovnání se stejnou plošnou vegetací na zemi velmi malou péči. Jako prvky ozelenění jsou voleny různé druhy trvalek a trav, dále pak některé druhy nízkých keřů a polokeřů. Ideální mocnost substrátu by měla být v rozmezí 40 – 180 mm (Minke, 2001).

Podle Čermákové et. Mužíkové (2009) je extenzivní zeleň rozdělena dle mocnosti substrátu následovně:

- Nenáročná extenzivní zeleň – tenká vrstva substrátu 2 – 6 cm.
- Středně náročná extenzivní zeleň – tloušťka vrstvy substrátu se pohybuje mezi 6 – 15 cm.
- Náročná extenzivní zeleň – nejsilnější vrstva substrátu 15 – 20 cm.

Při výběru rostlin na výsadbu extenzivních střešních zahrad musíme dbát na to, aby vybrané rostliny byly schopny snášet extrémní podmínky. Vhodné jsou rostliny rozmnožující se generativně i vegetativně a vyžadující minimální péči. Výsadba by se měla provádět zásadně na jaře, aby se aklimatizovaly a prokořenily. Nejvhodnějšími rostlinami pro tento typ střech jsou obecně rostliny tučnolisté, suchomilné, skalničky a při vyšší vrstvě substrátu (20 cm) i polokeře a velmi nízké a nenáročné keře (Čermáková et. Mužíková, 2009).

Čermáková et. Mužíková (2009) také uvádí, že by sklon střech měl být minimálně 2 %. Při menším sklonu totiž většinou nejde zabránit vzniku prohlubní, ve kterých se zadržuje voda. Zadržovaná voda způsobuje přemokření substrátu a rostliny odumírají.

3. Polointenzivní zeleň

Tento typ je přechodný mezi extenzivním a intenzivním střešním ozeleněním. K výsadbě se používají především trvalky a nízké keře (jalovce, brsleny, mochny aj.). Oproti extenzivně ozeleněným střechám je polointenzivní zeleň aplikována především na plochých a pochozích střechách a mají vyšší nároky jak na mocnost substrátu, tak i na vláhu a údržbu (Čermáková et. Mužíková, 2009).

4. Intenzivní zeleň

Intenzivní střechy jsou popsány jako střešní zahrady, které kromě estetické a ekologické funkce mohou také plnit funkci rekreační a reprezentativní a sloužit ke komerčním účelům. Výběr rostlin musí být v souladu s únosností střešní konstrukce (<http://ha-ma.cz/zelene-strechy>).

Intenzivní střechy jsou v podstatě zahrady na střechách. Údržba je tedy zhruba stejně náročná jako u zahrady na rostlém terénu. Při realizaci intenzivní střešní zahrady je proto důležité počítat i se zázemím na pracovní techniku a nářadí (Čermáková et. Mužíková, 2009).

Na střechách, na kterých je možné přesáhnout zatížení 150 kg na 1 m² a výška substrátu je nad 15 cm, můžeme realizovat intenzivní střešní zahrady. Na tomto typu je možné pěstovat téměř cokoli. Podle použitých rostlin při realizaci upravujeme následnou péči včetně zálivky. Důležité je, aby byly zajištěny dostatečné odtokové poměry, aby se nezadržovala přebytečná voda (<http://www.dike-zahrady.cz/stresni-zahrady>).

Čermáková et. Mužíková (2009) uvádí, že u výsadby je v podstatě jediným limitujícím faktorem výška a hloubka kořenového systému dřevin. Dřeviny vysoké více než 10 m jsou pro střešní zahrady nevhodné.

3.4.2.2 Zelené stěny v exteriéru

Jak již bylo zmiňováno v kapitole zelené stěny v interiéru, pojmem „zelená stěna“ označujeme veškeré formy ozelenění stěn. Podle Perini et al. (2011) jsou dva typy zelených stěn. Prvním typem je tzv. zelená fasáda, která funguje díky popínavým rostlinám, které se pnou po konstrukci. A druhým typem jsou tzv. vertikální zahrady, které jsou instalovány přímo na stěnu do různých systémů.

Exteriérové vertikální zahrady jsou málo časté, obzvláště v našich podmínkách. Naopak zelené fasády, které fungují díky pnoucím rostlinám, které rostou přímo na zdi (např. *Parthenocissus tricuspidata*), nebo po opěrné konstrukci, jsou u nás velmi často aplikované. Pěstování pnoucích rostlin bez konstrukce je výhodné díky minimálním pořizovacím nákladům, ale je na výběr z malého sortimentu použitelných rostlin a mnohdy potom dochází k vyšším nákladům na údržbu. U pěstování popínavých rostlin na opěrných konstrukcích zaznamenáváme vyšší pořizovací náklady, ale minimální náklady na

následnou údržbu. Velkou výhodou pěstování pnoucích rostlin na konstrukci je možnost vybírat rostliny z širokého sortimentu (Burian, 2011).

Dudková (2009) uvádí, že fasádu může oživit spousta rostlin buď po celé ploše, nebo jen na určitých místech, kde vytváří zelený či barevný kvetoucí akcent. Autorka dále uvádí, že popínavé rostliny se rozlišují způsobem, kterým šplhají vzhůru. Tyto rostliny se na stěnu mohou přilepit např. díky svým kořínkům nebo přísavkám. Další typy popínavých rostlin se díky svým tuhým šlahounům, často porostlými trny či ostny, vzeprou mezi diagonálně postavenými oporami (např. dřevěnými příčlemi). Nebo rostliny jako např. klematis, které se přichytávají na oporu svými úponky, či rostliny jako např. vistárie, které vertikálně vedenou konstrukce ovíjí.

3.4.2.3 Vodní prvky

Voda je v mnoha kulturách považována jako zdroj života. V starověkých zahradách byly umístěny sochy vodních bohů a bohyň, aby se jimi zdůraznila přítomná voda. U zachovalých a rekonstruovaných zahrad tyto sochy můžeme najít ještě dnes. Nejznámějším vodním bohem je bůh moří Neptun, který bývá zobrazován se svým trojzubcem. Tento trojzubec mu údajně sloužil k lovu vodní zvěře a k boji i s vodními draky (Horst, 1996).

Dudková (2009) napsala, že v každé zahradě hraje voda velkou roli, protože ji rostliny potřebují k životu. V letních zahradách voda vnáší příjemný prvek, její šplouchání odvrací pozornost od nepříjemného hluku, působí uklidňujícím dojmem a s vhodným osvětlením dodává zahradě příjemný nádech. Autorka také uvádí, že vodní prvky v zahradě by se měly důkladně promyslet a rozplánovat, protože s hotovými prvky se zpravidla nedá hnat. Vodní prvky jsou v zahradách realizovány v mnoha podobách (např. osázené kbelíky, nádržky, fóliové rybníky, fontánky, potůčky či kaskády). Důležité je před realizací brát v úvahu zeměpisnou polohu, stavební předpoklady a stávající zahradní zeleň.

3.4.3 Meziprostor

Kratochvíl (2015) uvádí, že veřejné městské prostory mohou být označovány jako „meziprostory“, když propojují odlišné oblasti, které jsou díky nim propustné. Může se to týkat hranice geografické (např. odděluje různé městské čtvrtě), funkční (mezi různými formami využívání míst), ale i sociální (odděluje různé skupiny obyvatel).

Autor dále popisuje důležitost formy hranic mezi veřejnou a soukromou sférou. Správnou teorii přechodu mezi veřejným exteriérem a soukromým interiérem hledal již v 60. letech minulého století architekt Herman Hertzberger. Jeho snaha byla, aby tyto prostory byly propojeny a zároveň ani jeden z nich neztrácel svůj vlastní charakter („Pointa spočívá v tom, že je třeba vytvořit mezilehlé prostory, které ačkoliv oficiálně patří buď do soukromé, nebo veřejné sféry, jsou z obou sfér stejně dobře

přístupné.“). V praxi Hertzberger postavil až do současnosti mnoho škol a tzv. meziprostory řešil např. stříškami a nízkými zídkami, kde žáci mohou posedávat, povídat si s kamarády, než začne vyučování anebo naopak než půjdou domů.

Kratochvíl (2015) také uvádí, že moderní architektura usiluje o zrušení hranice mezi interiérem a exteriérem. Z tohoto důvodu jsou budovy navrhovány s velkou prosklenou plochou orientovanou do privátní zahrady a naopak od veřejné ulice je dům oddělen téměř neprůhlednou bariérou. Nevýhodou tohoto trendu je, že tímto způsobem dojde k tzv. umrtvení ulice.

3.4.3.1 Atrium

Atrium rozumíme určitý prostor, obklopený obytnými křídly rodinných domů. V některých případech je zástavba kombinována s vysokými obvodovými zdmi. Tento typ uzavřené zahradní plochy byl využíván již v době antiky. Atrium má tradici především v jižní Evropě, kde se dodnes využívá jako obytný dvorek. U nás se v souvislosti s atriem z minulosti můžeme setkat na venkovech, kde sloužily dvory usedlostí a chalup kromě provozu i jako místo pro krátkodobý odpočinek místních obyvatel (Stejskalová et. Řeháková, 2015).

3.4.3.2 Vnitroblok

„Vnitroblok je rubem uličního prostoru. Je zpravidla klidným prostranstvím se specifickou intimní atmosférou, nabízí neotřelý pohled na město, neboť budovy se do něj obrací zpravidla svou zadní fasádou. Má-li vnitroblok fungovat jako veřejné prostranství, musí být veřejně přístupný z uličního prostoru. Pro vnitřní blok je typické, že má často jen jeden až dva tyto přístupy, domovním průchodem, případně mezerou mezi domy.“ (Kol. autorů, 2014).

Šubr (1998) popisuje obytný vnitroblok jako upravenou plochu uprostřed starší a novější bytové zástavby, která je úplně nebo z velké části touto výstavbou obklopená a je využívána především obyvateli přilehlých bytových domů.

Vnitrobloky v městském prostoru mohou plnit funkci oddechového prostranství pro obyvatele bloku a nejbližšího okolí. Mohou zde vznikat veřejné zahrady, dětská hřiště atd. (Kol. autorů, 2014).

Sojková et. Kisenbaurem (2008) uvádí, že nejdůležitější prvek obytného vnitrobloku je zeleň. V rámci ekologie města a systému sídelní zeleně, označují vnitrobloky jako poslední plošné rezervy pro zeleň. Autoři dále uvádějí, že podmínky pro ozelenění vnitrobloků nejdou ovlivnit. Jsou dané tvarem a velikostí daného vnitrobloku. Stěna s jižní expozicí v severní části vnitrobloku je nejteplejší, protože na ní nejdéle svítí sluneční paprsky. Stěna v severní expozici v jižní části je stále zastíněná a nejchladnější, ale díky tomu má nejvyrovnanější teploty. Na stěnu s východní expozicí sluneční paprsky dopadají ráno i odpoledne a má největší srážkový stín. Na stěnu se západní expozicí svítí slunce až odpoledne a má

vzhledem k převládajícím větrům nejvyšší úhrn srážek. Podle těchto stanovištních podmínek se vytváří správný koncept ozeleněných ploch. V potaz se bere také provozní řešení a vymezení ploch pro obytné a hospodářské funkce. Snaha je vždy vytvořit ucelené plochy zeleně, které uspokojují všechny požadavky na provoz a vybavenost pro jednotlivé aktivity a zároveň vytváří kvalitní obytný prostor (Sojková et. Kisenbaurem, 2008).

3.4.3.3 Pasáže

Slovo pasáž vzniklo z francouzského le passage – průchod. V architektuře se takto označuje průchod jednou budovou nebo spojením dvou či více budov. Pasáž, tedy často umožňuje osobám přecházet z jedné ulice (nebo i jiného veřejného prostranství) do druhé. Prostor v pasážích je většinou hojně komerčně využíván. Bývá zaplněn např. obchody, restauracemi, kavárnami, někdy i dokonce kiny a divadly. Pasáže jsou většinou zastřešené skleněnou střechou a někdy jsou i více podlažní (Brožová, 1999).

3.4.3.4 Terasy

Terasa je označována jako nejlepší a nejefektivnější propojení uzavřených prostor s venkovním prostředím. Je to velmi oblíbený prvek používaný u komerčních budov, ale především u rodinných domů. Přestože jsou terasy v dnešní době velmi moderní, stavěly se již před mnoha lety. Zmínky o terasách najdeme i v bibli. Se vši pravděpodobností k nám terasy dostaly z teplých oblastí Evropy a Blízkého východu. Původně se takto označovaly vyrovnávací stupně v terénu a později i rovná střecha, na kterou byl možný přístup. Především v zemích s vysokými denními teplotami byla střešní terasa velmi oblíbená a často používaná. V podvečer se tato střešní terasa stala místem, kde se scházela rodina a přátelé (Černodrinski, 2015).

Terasou je označována venkovní část stavby, která je určena k praktickým i architektonickým účelům. Ve srovnání s balkonem bývá terasa větší a nevystupuje z hmoty architektury a od lodžie se liší tím, že terasa není zastřešená. Umístění je většinou nad úroveň terénu, ale výjimkou nejsou ani střešní terasy. Využití teras je především pro pobyt osob (např. za účelem relaxace, společenských akcí i dalších aktivit).

- Terasa na střeše

Na tento typ terasy navázal v Evropě ve dvacátých letech minulého století Le Corbusier. Navrhoval vily a bytové domy s rovnými střechami. A protože jeho snahou bylo nahradit obyvatelům zelenou plochu, kterou nechal zastavět, střešní terasy byly součástí každého domu. U nás se rodinné domy s plochou střechou začaly běžně stavět až od první republiky (Černodrinski, 2015).

- Terasa u domu

Pod pojem terasa si dnes většina lidí představí místo v sousedství domu na zahradě se zpevněnou a někdy i mírně vyvýšenou plochou nad úroveň okolního terénu. V teplých jarních dnech, v létě či v raném podzimu díky terase můžeme zvětšit vnitřní obytný prostor domu o místo pod otevřeným nebem. Důležité je správné situování terasy nejen vůči domu, ale i vůči světovým stranám. Jižně orientovaná terasa je například na jaře velmi příjemná, ale v létě je lepší orientace na západ. Proto musíme brát v úvahu účel terasy a předpokládanou dobu, kdy bude terasa nejvíce navštěvovaná, protože to jediné správné a nejlepší místo pro terasu z hlediska světových stran nalezneme jen stěží. V úvahu také bereme dobu během dne, kdy bude terasa nejnavštěvovanější a nejpoužívanější. Slunce během dne putuje po obloze a proto, ranní káva bude nejpříjemnější na východně situovaném posezení a podvečerní kávu si nejvíce vychutnáme na západní straně domu. V parních letních dnech bude jistě vítána i severní stranu. Z těchto důvodů je doporučováno předem zvážit hlavní cíle, kterým bude sloužit, a tomu přizpůsobit její orientaci (Černodrinski, 2015).

3.4.3.5 Zimní zahrady

Zimní zahrada je pojem, který označuje prostor připojený k budově nebo bytu, v němž jsou umístěny rostliny. Velmi často je zimní zahrada jako tzv. meziprostor mezi budovou a normální přilehlou zahradou (Pacáková, 2004).

Je to zasklený prostor, jehož provedení a využití může být velmi rozmanité. Zimní zahrada má sloužit především jako část obytného prostoru nebo jako skleník pro pěstování rostlin. Jedním z hlavních důvodů pro stavbu zimní zahrady je pasivní využívání sluneční energie. Vnitřní prostor je často využívám i např. jako pracovna nebo prostor pro umístění bazénu (Čuprová et.Čupr, 2005).

4 Zhodnocení podkladových údajů

Tato diplomová práce se zabývá návrhem části interiéru v kavárně na pražském Smíchově – Kavárna co hledá jméno a jejím souvisejícím exteriérem, který je velmi frekventovaně navštěvován již od prvních jarních dnů až do pozdního podzimu. V této kapitole je popsána historie Smíchova, širší vztahy a kavárna samotná.

4.1 Historie Smíchova

Smíchov je osídlen podle doložených archeologických nálezů a písemnými pramenů od 13. století. Již od poloviny 14. století získaly církevní instituce pozemky na území dnešního Smíchova. Král Jan Lucemburský zde vlastnil dvůr od roku 1341. Jan Lucemburský nechal postavit kartuziánský klášter s kostelem Panny Marie, které dnes najdeme mezi ulicemi Kartouzská a Štefánikova až po křižovatku u Anděla. V té době začaly vznikat vinice a chmelnice (nejenom na klášterních pozemcích). V době husitské revoluce byl kartuziánský klášter vypálen, církevní majetek zabrán a vinice rozprodány pražským měšťanům. Díky rozhodnutí krále Vladislava Jagellonského v roce 1497, byla alespoň část církevního majetku vrácena. Většina pozemků ale stejně zůstala v držení Starého Města. Výstavba šlechtických a měšťanských sídel začala teprve v 16. století. Starému Městu tyto pozemky patřily do roku 1622, kdy Smíchov „za 700 korců ovsů“ získal Pavel Michna z Vacínova. V době třicetileté války, byl Smíchov silně poničen a místní zadlužené statky koupili roku 1684 Schwarzenberkové. Díky tomu, že byl Smíchov velice blízko Prahy, začala zde šlechta zakládat letohrádky a viniční usedlosti. Od poloviny 18. století začal Smíchov prosperovat, vznikaly různé manufaktury, přibýly chemické továrny, přádelny, továrna na mlýnské stroje, cukrovar, porcelánka a spousta dalších podniků. Největším podnikem v této oblasti byla Porgesova kartounka, která vznikla v roce 1816. Po nějaké době byl Smíchov typický díky velkému počtu továrních komínů a z tohoto důvodu se této oblasti říkávalo pražský Manchester. V roce 1838 byl Smíchov povýšen na předměstí. V roce 1852 se přemístila na Smíchov kotlárna Františka Ringhofferova. Ringhofferovy závody se rozšířily o železářství a strojírenství a za nějakou dobu se staly největším podnikem Rakouska-Uherska ve strojní výrobě. V roce 1869 přibyl pivovar na Smíchově, který se později přejmenoval na Staropramen. Až v únoru roku 1903 byl Smíchov císařským rozhodnutím povýšen na město a v roce 1922 byl připojen k Velké Praze. Průmyslový ráz Smíchovu vydržel po celý zbytek 19. století až do začátku 80. let 20. století. V té době začala výstavba metra v tomto území. Od konce 20. století se postupně rušil provoz továren, celkově zmizely průmyslové objekty, ale vznikala nová výstavba, díky které se území postupně stalo obchodním a administrativním centrem.

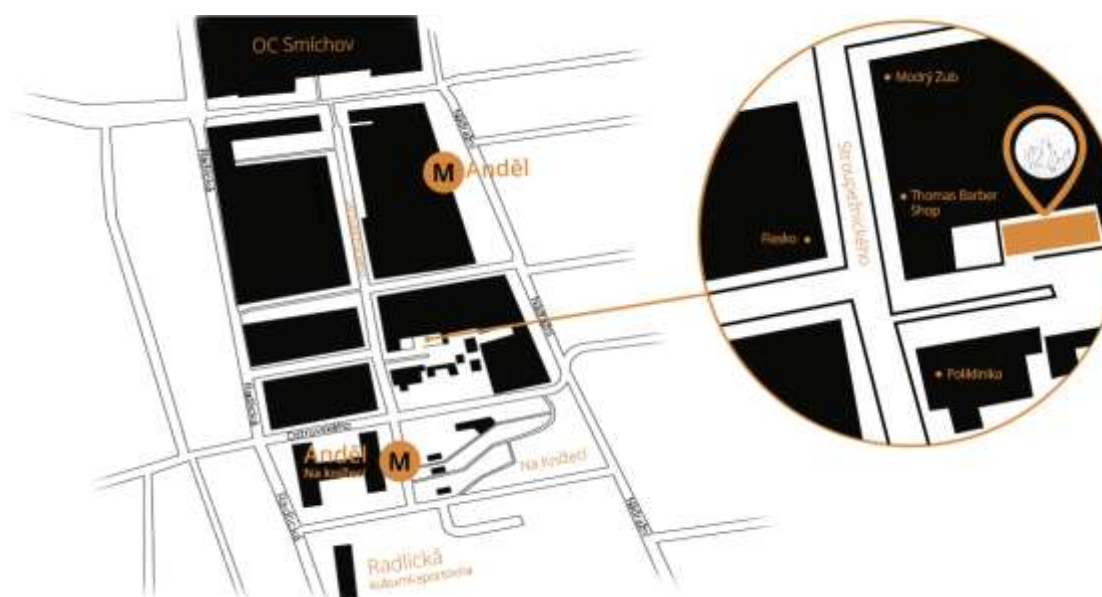
4.2 Širší vztahy

Jak již bylo zmíněno, Kavárna, co hledá jméno, se nachází v Praze, konkrétněji Praha – Smíchov. Smíchov je pražská městská čtvrť a katastrální území situované na levém břehu Vltavy. Toto katastrální území patří do městské části Praha 5. Ze severní strany sousedí s Malou Stranou, na jihu s Hlubočepou a jihozápadními sousedy jsou Radlice. Smíchovský katastr vybíhá na západ, severně podél Plzeňské ulice až po hranici s Motolem. V horní části Plzeňské ulice vzniká pomyslná hranice mezi Smíchovem a Košířemi. Naproti přes řeku, tedy na pravém břehu řeky se nacházejí Nové Město, Vyšehrad a Podolí. Ke Smíchovu oficiálně také patří velký vltavský ostrov Císařská louka a Dětský ostrov.

Z hlediska dopravy patří Smíchov mezi důležitý dopravní uzel. Střetávají se zde různé formy dopravy, jak automobilové, tak městské hromadné. Smíchov můžeme označit jako vstup do města z jižní části Prahy a jejího okolí. V blízkém okolí kavárny jsou dvě tramvajové zastávky (Anděl a Na Knížecí). Velmi blízko je i stanice metra B – Anděl a o něco dál Smíchovské nádraží. V lokalitě se nachází dva autobusové terminály - Smíchovské nádraží a Na Knížecí. Oba dva zajišťují provoz městské, příměstské a regionální dopravy pro jih Prahy, středních a jižních Čech. Nedaleko se nachází i vlakové nádraží Praha-Smíchov, které patří mezi tři nejvytíženější pražská nádraží. Zabezpečuje spoje směřující na západ Čech do Plzně a Písku.

Obrázek 2: mapa Prahy znázorňující Smíchov (zdroj: www.google.com)

Obrázek 1: širší vztahy (zdroj:www.kavarnacohledajmeno.cz)

4.3 Kavárna co hledá jméno

Opuštěná truhlárna z konce 19. století byla dlouho nepoužívaná a její budova chátrala. Z tohoto důvodu můžeme tento prostor označovat jako brownfield, ve kterém vznikla v roce 2016 neobvyklá kavárna s ještě netradičtějším názvem. Kavárna co hledá jméno, své jméno opravdu hledala, ale nakonec se tento provizorní název natolik vžil, že se majitelé rozhodli název ponechat. Okouzující a nevšední interiér a související exteriér kavárny přenáší návštěvníky z uspěchané Prahy do poklidné atmosféry rádobý zapomenutého místa na Zemi. Kavárna vznikla díky nadšení party kamarádů, kteří svépomocí a s asistencí mnoha přátel během jednoho roku zrekonstruovali opuštěný objekt na pražském Smíchově.

Obrázek 3: Kavárna v průběhu rekonstrukce (zdroj: www.bngr.cz)

„Na místě bývalé truhlárny jsme vytvořili prostor, který nám na Smíchově chyběl. Netradiční kavárnu, kde najdeš mnohem víc než jen výběrovou kávu a domácí dobrotu. Součástí je taky galerie, ateliér pro umělce, multifunkční místnost k pronájmu a obrovský dvůr, kde pod hvězdami a za doprovodu té správné melodie snadno ztratíš pojem o čase a zapomeneš, že jsi v centru města“ (<http://kavarnacohledajmeno.cz/>).

Tato kavárna se velmi rychle stala výrazným bodem pražského kulturního dění. Její duši vnesla do prostoru bývalé truhlárny skupina mladých nadšenců, kteří se nebáli a pustili se do nekonvenčních projektů revitalizace opuštěných budov (Kavárna co hledá jméno, totiž není jediný jejich projekt, ve kterém rekonstruovali staré a nepoužívané budovy). Hlavními iniciátory projektu jsou Lukáš Ždárský a Jakub Zajíc, ale v dnešní době je jejich tým mnohem větší a stále se rozrůstá. Kavárnu vytvořili z původní zaprášené ruiny a jeho součástí je také přednáškový sál a výstavní místnost. Samotný interiér se pak nese v duchu berlínského industriálu. Starý nábytek, květiny či velké mřížové okno vnáší do prostoru magickou atmosféru, které nejde odolat (Banger, 2016).

Hned při vstupu do kavárny Vás zaujme velkoryse a vzdušně řešený prostor. Prostornost a velikost je především opticky způsobena vysokými stropy a monumentální prosklenou plochou,

lemující celou vnější fasádu budovy. Převládajícím materiálem v interiéru, ale i exteriéru je cihla a dřevo, doplněné surovým kovem. Omšelá omítka se stává osobitým znakem interiéru, která návštěvníky vtáhne do historie. Hlavní dominantou v interiéru je ojediněle řešený bar a vývěsní deska, které byly vyrobeny na míru Jiřím Korcem z jednoho kusu obrovského kmene topolu. Dalším dominantním a originálním prvkem interiéru i exteriéru jsou grafitti s kosmonauty, jejichž autorem je skupina Artwise. Vesmírná tematika se pojí s logem kavárny. Na logu jsou vyobrazeny hory s noční oblohou, které skrývají jednotlivá znamení zakladatelů. Jeden z nich k tomu dodává: *„Snažíme se dostat lidi mimo realitu a nemáme rádi, když je všechno patrné hned na první pohled.“ (Hortová, 2016).*

Obrázek 4: logo Kavárny co hledá jméno (zdroj: www.insidecor.cz)

Hortová (2016) popsala následující fotografii: *„Už nikdy si nebudete připadat sami, zvláště pokud vás omrzí vaše společnost, vždy najdete zastání u doprovodu na zdi.“*

Obrázek 5: graffiti na stěně v interiéru kavárny (zdroj: www.insidecor.cz)

Při tvorbě interiéru bylo hlavním cílem zachovat co nejvíce z původní podoby truhlárny. To se povedlo především díky zachovalým trámům a industriálnímu topení. Přestože jsou stropy vysoké, díky jejich tmavé barvě opticky navozují útulnou atmosféru a barevně korespondují s rámováním okenních tabulek. Jednoduchost interiéru je podtržena osvětlením. Prostor je osvětlen žárovkami s priznanými rozvody, které dotvářejí kouzlo industriálního stylu budovy. Co se nábytku v kavárně týče, můžeme říci: „každý kus originál“. Jednotlivé retro kusy pochází z nejrůznějších zdrojů, většinou však od kamarádů či fanoušků. Díky tomu má každý kus nábytku vlastní příběh a každé místo jinou atmosféru (Hortová, 2016).

Obrázek 6: pohled na kavárnu v provozu (zdroj: www.insidecor.cz)

V tomto podniku si můžete dát kromě kvalitní kávy z pražírny NORDBEANS ze severu Čech, čerstvou limonádu nebo domácí dort. Potrpí si na pečlivém a stylovém servírování na dřevěných prkénkách a v létě nabízí posezení na zdivočelé zahrádce ve stínu třech vzrostlých jírovců. K prostoru kavárny patří i samostatná galerie, která také občas slouží jako další místo pro sezení u kávy. V patře vznikla místnost, která je využívána např. pro přednášky, promítání a workshopy. Aktuálně ještě ve vedlejší místnosti vzniká malé coworkingové centrum a v plánech do budoucna se mluví i o intenzivní střešní zahradě na části budovy s rovnou střechou. Ke kavárně také brzy přibude i vlastní kuchyně a vedle baru se budou každý týden střídát uznávaní kuchaři v pop-up kuchařských prezentacích. Díky tomu budou vyhlášené chody vznikat přímo před zraky návštěvníků (Hortová, 2016)

4.3.1 Reakce návštěvníků

„Když jsem do Kavárny co hledá jméno přišla poprvé, umělci v ní sprejovali obrazy.

Když jsem do Kavárny co hledá jméno přišla podruhé, probíhala v ní módní přehlídka.

Když jsem do Kavárny co hledá jméno přišla potřetí, cvičila se v ní jóga.

Když jsem do Kavárny co hledá jméno přišla počtvrté, chtěla jsem v ní zůstat žít.,(Tereza, 2016)

Obrázek 9: exteriér (zdroj: www.8989publishers.cz)

Obrázek 10: interiér (zdroj: www.89publishers.cz)

„Naprosto úžasné místo!!! Atmosféře a stylu, jenž to tu má jsem propadl v první vteřině.“

Dodržuje to všechny současné trendy a zároveň je to dost originální. Lidské i designové najednou“ (Vojtěch, 2016).

„Je to ten typ kavárny, která se přizpůsobí náladě, s kterou do ní vkročíte. Je kreativní, inspirativní a současná. Plná energie a nápadu“

„Je to ten typ kavárny, kde muži nosí natočené knírky a kostkované košile. A holky komiksově sukne a květiny ve vlasech. U dlouhého stolu každý ťuká do svého jabka, skypeové hovory se mísí s vůní čaje. A velké nápady visí ve vzduchu. U krbu stojí ušák, pod stolky spí psi. A místo baru na zemi leží strom“

„Je to ten typ kavárny, která v Praze není. A proto je Praha v ní.“ (Tereza, 2016).

Obrázek 8: stylová umývárna (zdroj: www.8989publishers.cz)

Obrázek 7: servírování kávy (zdroj: www.8989publishers.cz)

4.4 Stávající ozelenění

Obrázek 11: půdorys se stávajícími stromy (zdroj: autor)

Tabulka 1: přehled stromů

Označení vegetačního prvku v mapě č. 18	Druh/druhové složení		Sadovnické hodnocení dle Machovce (1982) - klasifikační třídy					Poznámka
	česky	latinsky	I	II	III	IV	V	
1.	Jírovec maďal	<i>Aesculus hippocastanum</i>				x		
2.	Jírovec maďal	<i>Aesculus hippocastanum</i>				x		
3.	Jírovec maďal	<i>Aesculus hippocastanum</i>			x			

SOLITERNÍ DŘEVINY - INVENTARIZAČNÍ HODNOCENÍ DLE MACHOVCE (1982):

- **5 bodů** - nejhodnotnější dřeviny (I. klasifikační třída): Dřeviny absolutně zdravé a nepoškozené, tvarem i celkovým habitem koruny odpovídající druhu, bez pozorovatelných poškození, zavětvené až k zemi, velikostně již plně rozvinuté, avšak ještě v plném růstu a vývoji. Do této kategorie patří dřeviny, u nichž je vzhledem k předpokládané délce dosahovaného stáří předpoklad, že mohou svou sadovnicko-krajinářskou funkci plnit ještě po řadu desetiletí. Při řešení prostoru, na němž se takto vyhodnocené dřeviny nacházejí, je třeba vycházet ze zásady, že je třeba je zachovat v maximální možné míře, i za cenu přehodnocení a přetvoření sadovnického prostoru, přerušení plánované zástavby apod. Tyto dřeviny by prakticky měly být zachované ve všech případech.

- **4 body** - velmi hodnotné dřeviny (II. klasifikační třída): Zdravé dřeviny, typického tvaru, odpovídající příslušnému druhu nebo kultivaru, v celkovém habitu nanejvýš jen nepatrně narušené nebo poškozené (Například bez větví nejspodnějšího patra, mírně nahnuté, nebo s menšími volnými prostory v koruně apod.) Velikostně rozvinuté alespoň tak, aby dosahovaly přibližně polovinu těch rozměrů, které jsou na daném stanovišti schopny maximálně vytvořit. Stejně jako v předcházející kategorii musí mít dřeviny předpoklad rozvoje pro řadu dalších desetiletí, při udržení dosažené kvality. Rovněž tyto dřeviny je třeba v maximální míře chránit i za cenu přetváření kompozice prostoru, na němž se nacházejí. K jejich odstranění lze přistoupit až po vyčerpání všech, i poměrně značně nákladných řešení, a jen ve zcela výjimečných případech.
- **3 body** - dřeviny průměrné hodnoty (III. klasifikační třída): Dřeviny zdravé, resp. jen nepatrně prochlé, ale bez chorob a škůdců, kteří by se mohli rozšiřovat. Dřeviny v této kategorii se mohou tvarově lišit, i velmi podstatně podle původního typu. Patří sem např. dřeviny vysoko vyvětvené, avšak takové, u nichž je předpoklad obrůstání po osvětlení kmene, případně takové, které podržují své estetické a funkční hodnoty i při silném vyvětvení, dřeviny s jednostrannou, ale stabilní korunou apod. Patří sem rovněž dřeviny tvarově i vzhledově typické, avšak dosud menšího vzrůstu, který nedosahuje poloviny normálních rozměrů daného druhu na posuzovaném stanovišti. Také u této kategorie musí být předpoklad dlouhodobého rozvoje. Buď jsou to dřeviny, u nichž je možno předpokládat, že si svoje sadovnické zařazení dlouhodobě udrží, nebo takové, které se mohou dále rozvíjet a dosáhnou i vyššího počtu bodů. Velmi často, zvláště v porostech, které nebyly dlouhodobě systematicky udržovány, tvoří základní materiál, z něhož je možno postupně vymodelovat kvalitnější porosty. Při řešení sadovnických úprav se u této kategorie počítá s tím, že se dřeviny podle potřeby buď ponechají k dalšímu vývoji, nebo tam, kde to záměr vyžaduje, se odstraní.
- **2 body** - dřeviny podprůměrné hodnoty (IV. klasifikační třída): Patří sem dřeviny značně poškozené, dřeviny velmi vysoko vyvětvené, bez předpokladu obrůstání po prosvětlovacích probírkách, dřeviny staré a málo vitální, výrazně prosychající, vydoutnalé, případně i jinak silně poškozené. Předpoklady dalšího vývoje jsou značně omezené, jak v čase, tak v kvalitě. Patří sem hlavně takové dřeviny, u nichž nelze předpokládat zlepšení jejich kvality. Nesmí to být však dřeviny ohrožující bezpečnost lidí nebo porostů. Při výhledových úpravách porostů se počítá s jejich postupným odstraněním. Výjimky tvoří pouze dřeviny mimořádné dendrologické hodnoty (unikáty), dřeviny, k nimž se váží nějaké památné události, chráněné stromy, resp. torza velmi malebně působící, které se nechávají na dožití.
- **1 bod** - dřeviny nevyhovující (V. klasifikační třída): Dřeviny velmi silně poškozené, nemocné, napadené silně škůdci, zvláště takovými, kde hrozí nebezpečí jejich šíření na ostatní porosty,

dřeviny odumírající a odumřelé, dřeviny které ohrožují bezpečnost návštěvníků (např. nebezpečí zřícení na cestu), dřeviny, které svou existencí výrazně poškozují kvalitu cennějších exemplářů (např. dřeviny vrůstající do korun kvalitních a zvláště světlo milných stromů) a dřeviny jinak bezprostředně ohrožující daný prostor a jeho vývoj. V této kategorii jsou dřeviny bez jakýchkoliv předpokladů dalšího vývoje. Při řešení ploch a výhledu sadovnických úprav je nezbytné tyto dřeviny okamžitě nebo v co nejkratší možné době odstranit. Jsou to dřeviny, které v porostech vadí, a které je třeba rychle odstranit, bez ohledu na to jaký záměr je při další výchově porostů uplatňován.

5 Vlastní projekt

5.1 Koncept řešení

Tento projekt je zaměřen a na ozelenění vnitřní i venkovní části Kavárny co hledá jméno. Hlavní myšlenkou je propojit industriální a promyšlený styl interiéru se zahradou, která byla do teď z časových důvodů provozovatelů, kteří investovali veškerý čas a energii do interiéru, opomíjena.

V současné době je samotná kavárna ozeleněna různými interiérovými rostlinami v nádobách, ale místnost označovaná jako galerie je zcela bez rostlin. Návrh ozelenění interiérové části kavárny byl tedy zaměřen na tuto místnost. Vzhledem k tomu, že je to místo, ve kterém by mělo vyniknout umění (především obrazy), které se tam vždy po nějaké době obměňují, byla navržena zelená stěna z jednoho druhu rostliny. *Philodendron scandens* byl navržen podél celé jedné stěny s opěrnou konstrukcí. Opěrnou konstrukcí jsou v tomto případě myšleny ocelová lanka, po kterých se rostlina pne. Zelená stěna není navržena jako celistvá plocha. Jsou v ní mezery bez konstrukce, které slouží jako výstavní prostor pro obrazy. Vzhledem k tomu, že i v této místnosti jsou většinu času stolky s židlemi a slouží jako další část podniku, kde si můžete vypít kávu a popovídat s přáteli, bylo snahou tento prostor zútulnit. Proto je do rohu místnosti navrženo zátiší z pokojových rostlin. Rostliny byly navrženy podle světelných a tepelných podmínek a vybrány byly především ty rostliny, které jsou v odborné literatuře popisovány jako „čističky“ vzduchu.

Venkovní část zahrady není příliš rozlehlá, a protože se při různých společenských akcích na toto malé místo nakumuluje velké množství lidí, není možné celou plochu ozelenit. Řešením prostoru s těmito podmínkami mohou být typy zeleně navazující přímo na budovu.

Jedním z navrhovaných exteriérních ozelenění navazující přímo na budovu je extenzivní zelená střecha ze sukulentů a travin, která plní funkci především ekologickou, estetickou a psychologickou. Další navrhované ozelenění jsou extenzivní zelené fasády. Jedna zelená fasáda je navržena z *Parthenocissus tricuspidata* bez konstrukce přímo na budově a druhá je navržena na dřevěném plotě z *Parthenocissus quinquefolia*.

Několik dalších druhů popínavých rostlin je navrženo ke stávajícímu dřevěnému sezení. Jako opora pro tyto rostliny je navržena kovová konstrukce, která je nepravidelně propletená kovovým lankem. Jednotlivé druhy těchto popínavých rostlin se do sebe navzájem propletou a vytvoří zelený přístřešek, díky kterému vznikne zastíněné útulné příjemné místo, kde si zákazníci jistě vychutnají svou kávu ještě více.

Aktuálně je povrch venkovní plochy poskládán z několika materiálů různě překrývajících (dlažba, beton, dřevěné latě atd), které vytváří nevzhledný a nerovný povrch. Z tohoto důvodu je navrženo odstranění stávajícího povrchu a jeho nahrazení mlatovým povrchem. Na dvou místech tohoto prostoru je navržena

mírně vyvýšená dřevěná podlaha. Jsou to místa, kde jsou umístěné stolky, židle a další mobiliář určený k posezení. Jak již bylo zmiňováno, při různých akcích se v tomto malém prostoru sejde velké množství lidí. Z tohoto důvodu byl střed venkovní plochy ponechán volný a podle typu akce se případně mohou doplnit stoly a další provizorní místa k sezení.

Do tohoto netradičního podniku byly záměrně navrženy netradiční a velmi rozmanité druhy sezení. Posedět můžete ve staré školní lavici, u velkého kulatého stolu, ze kterého jakoby vyrůstal strom, u stolu z jehož pootevřených šuplíků přepadávají převislé rostliny, na staré klasické dřevěné židli, lavičce, dřevěné paletě, gabionu, nebo i na dřevěném špalku u staré osázené vany na nožičkách, přes kterou je položená dřevěná deska sloužící jako odkládací plocha.

Zajímavým prvkem, který je v současném stavu řešeného prostoru je staré nepojízdné a z části zrezivělé modré auto. Tvůrci kavárny ho místo likvidace využili a předělali ho na stylový venkovní bar, který propojuje industriální styl interiéru s exteriérem.

Zajímavým navrhovaným prvkem souvisejícího exteriéru budovy jsou zavěšené barevné deštníky mezi jedním z jírovců a budovou. Deštníky zde hrají roli zejména estetickou, kdy především svou pestrobarevnou kombinací ožíví tento šedý industriální prostor. Houpáním a otáčením ve větru deštníky jistě upoutají zrak návštěvníků.

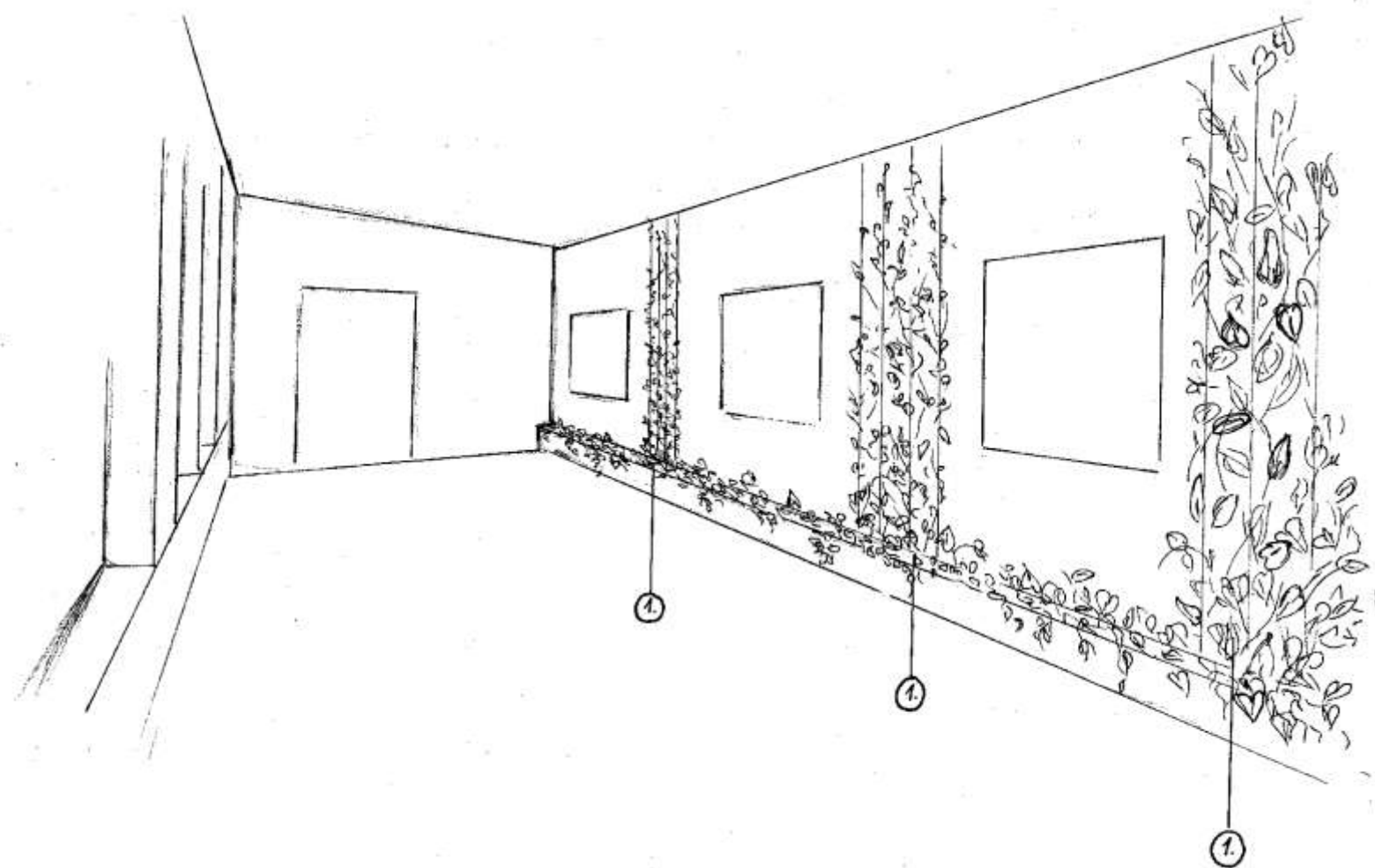
Obrázek 12: Výkres – pohled na navrhované ozelenění interiéru (zdroj: autor)

5.2.1 Perspektiva 1

Obrázek 13: Výkres – navrhovaná zelená stěna (zdroj: autor)

5.2.2 Popis perspektivy 1

Obrázek 14: Výkres – navrhovaná zelená stěna s popisem (zdroj:autor)

Na perspektivě je znázorněna interiérová část kavárny – galerie, ve které je navržena zelená stěna s opěrnou konstrukcí. Opěrnou konstrukcí je v tomto případě ocelové lanko. Je zde navržen truhlík se samozavlažovacím systémem podél celé stěny a v něm je vysazen pouze jeden rostlinný druh (*Philodendron scandens*). Zelená stěna je navržena pouze z jednoho druhu, aby vynikly vystavované obrazy.

1. *Philodendron scandens* (Filodendron vystoupavý)

Tento druh filodendronu je vytrvalá interiérová popínavá rostlina. Má tmavě zelené srdcovité listy, stonky jsou křehké, ale robustní. Minimální teplota pro jeho přežití je 15 °C a maximální teplota je 25 °C. Jako všechny filodendrony je nenáročný na světlo. Zálivka do substrátu se doporučuje pravidelná, a aby se zabránil výskyt červců na rostlině, doporučují se listy občas rosit (Chaudet et. Boixière, 2007).

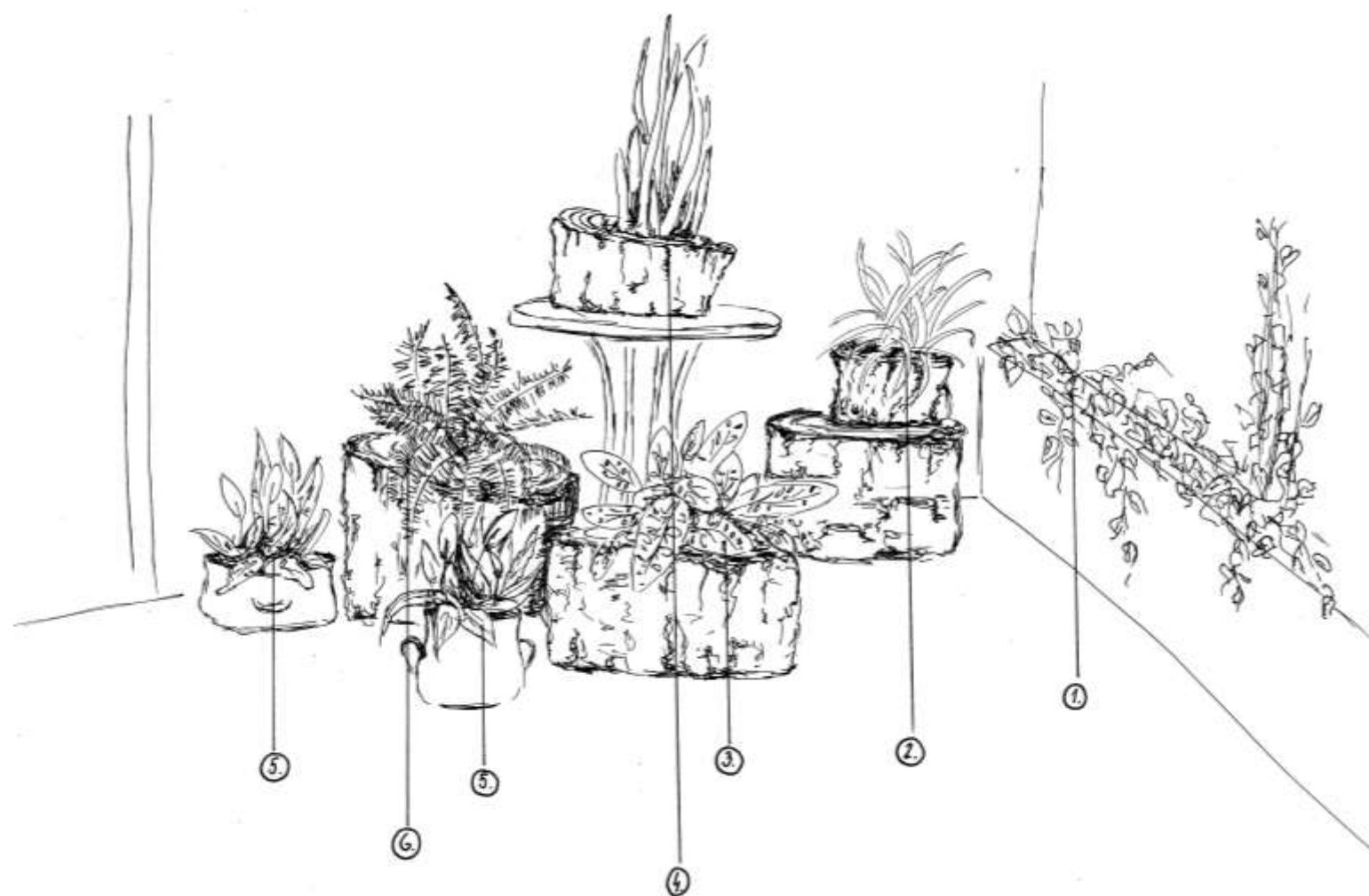
Obrázek 15: Foto – galerie (zdroj:autor)

5.2.3 Perspektiva 2

Obrázek 16: Výkres – zátiší z interiérových rostlin (zdroj:autor)

5.2.4 Popis perspektivy 2

Obrázek 17: Výkres – zátiší z interiérových rostlin s popisem (zdroj:autor)

Na této perspektivě můžeme vidět zátiší z interiérových rostlin. Sortiment rostlin byl vybrán především pro schopnost těchto rostlin čistit vzduch od škodlivých látek. V tomto zátiší je navržen u většiny rostlin dekorativní obal ze dřeva. Obal je tvořen vždy z jednoho kusu dřeva a do tohoto interiéru je tento prvek navržen, aby podpořil tematiku staré truhlárny.

1. *Philodendron scandens* (Filodendron vystoupavý)

Tento druh filodendronu je vytrvalá interiérová popínávací rostlina. Má tmavě zelené srdcovité listy, stonky jsou křehké, ale robustní. Minimální teplota pro jeho přežití je 15 °C a maximální teplota je 25 °C. Jako všechny filodendrony je nenáročný na světlo. Zálivka do substrátu se doporučuje pravidelná, a aby se zabránilo výskytu červců na rostlině, doporučují se listy občas rosit (Chaudet et. Boixière, 2007).

2. *Chlorophytum comosum* 'Vittatum' (Zelenec)

U této rostliny je prokázána schopnost absorbovat toluen. Dobře také pohlcuje oxid uhelnatý, benzen, formaldehyd a xylen. Zelenec má dlouhé úzké listy a dlouhé šlahouny, na nichž jsou hvězdicovité bílé kvítky. Tento druh pochází z Jižní Afriky a u nás je to jedna z nejběžnějších pokojových rostlin. V zimě zelenec přežije i při pouze 8 °C a přes léto mu nejvíce vyhovuje kolem 18°C. Světlo má raději silné, ale ne přímé. Přes léto má zelenec rád dostatek zálivky, v zimě je však potřeba zálivku omezit.

3. *Aglaonema commutatum* 'Silver Queen' (Aglaonema)

Tato interiérová rostlina je podle NASA účinná proti formaldehydu a benzenu. Aglaonema roste v trsu o průměru 30 – 40 cm. Listy jsou zajímavě zbarvené a rozdílně velké. Dobře se jí daří při teplotě 15 – 25 °C a na světlo je nenáročná, vyhovuje jí i stinné místo a naopak nesnáší přímé slunce. Původ této rostliny je v jihovýchodní Asii, kde běžně roste jako podrost v pralesech. Z tohoto důvodu má ráda vlhko, proto je důležité, aby byla dodržována pravidelná zálivka a substrát nikdy nevysychal.

4. *Sansevieria trifasciata* (Tchýnin jazyk)

Tchýnin jazyk dokáže pohlcovat trichloretylen, benzen, toluen, xylen a formaldehyd. Tato rostlina je typická dlouhými úzkými listy rostoucí v trsech, které jsou zbarveny do žluta, zelena a bíla. Výška listů může být až 90 cm. Tchýnin jazyk snáší teploty od 12 do 30 °C, ale nejlépe se mu daří při teplotě kolem 19 °C. Má nízké nároky na světlo i na zálivku. Aby rostliny neuhnuly, doporučuje se vždy nechat substrát vyschnout, především v zimě.

5. *Spathiphyllum* (Lopatkovec)

U této rostliny je vědecky dokázáno, že dokáže výborně čistit vzduch od benzenu přes amoniak, xylen a trichloretylen až po formaldehyd. Lopatkovec je keříková rostlina středního vzrůstu, která je velmi dekorativní a nenáročná na pěstování. Má velké, špičaté a lesklé listy a bílá květenství se zajímavým tvarem. Nejideálnější je této rostlině udržovat po celý rok stejnou teplotu mezi 18 -22 °C. Lopatkovec je na světlo nenáročný a dobře se mu daří v neustále mírně zvlhčeném substrátu.

6. *Nephrolepis exaltata* 'Bostoniensis' (Ledviník)

Tato kapradina je na prvním místě v žebříčku rostlin, čistící vzduch od formaldehydu, ale také velmi dobře absorbuje xylen. Ledviník se skládá z trsu jemně vykrajovaných a zvlněných listů. Ideální teplota pro tuto rostlinu je mezi 10 - 20 °C a světlo vyhovuje mu středně silné. Zálivka v létě a na jaře by měla probíhat formou namáčení a v zimě by se substrát měl vždy nejdříve nechat vyschnout (Chaudet et. Boixière, 2007).

5.3 Exteriér

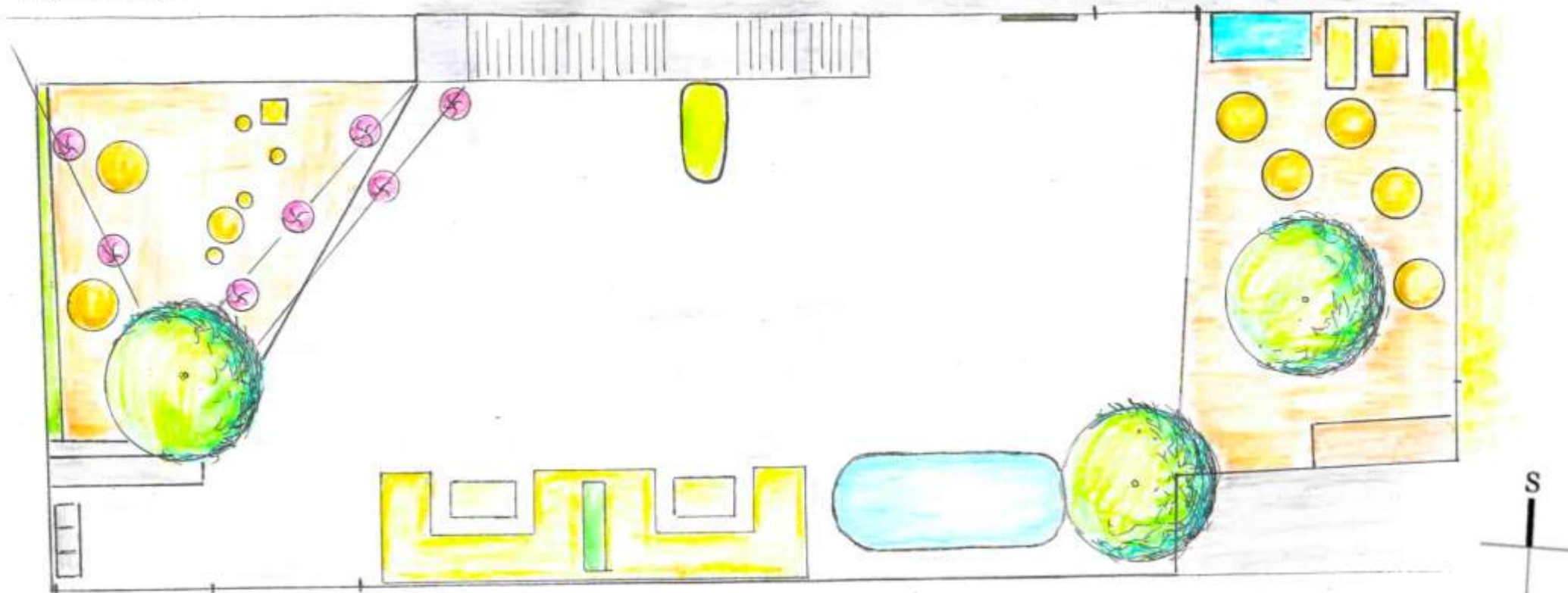
5.3.1 Současný stav

Obrázek 18: Výkres - půdorys současného stavu (zdroj: autor)

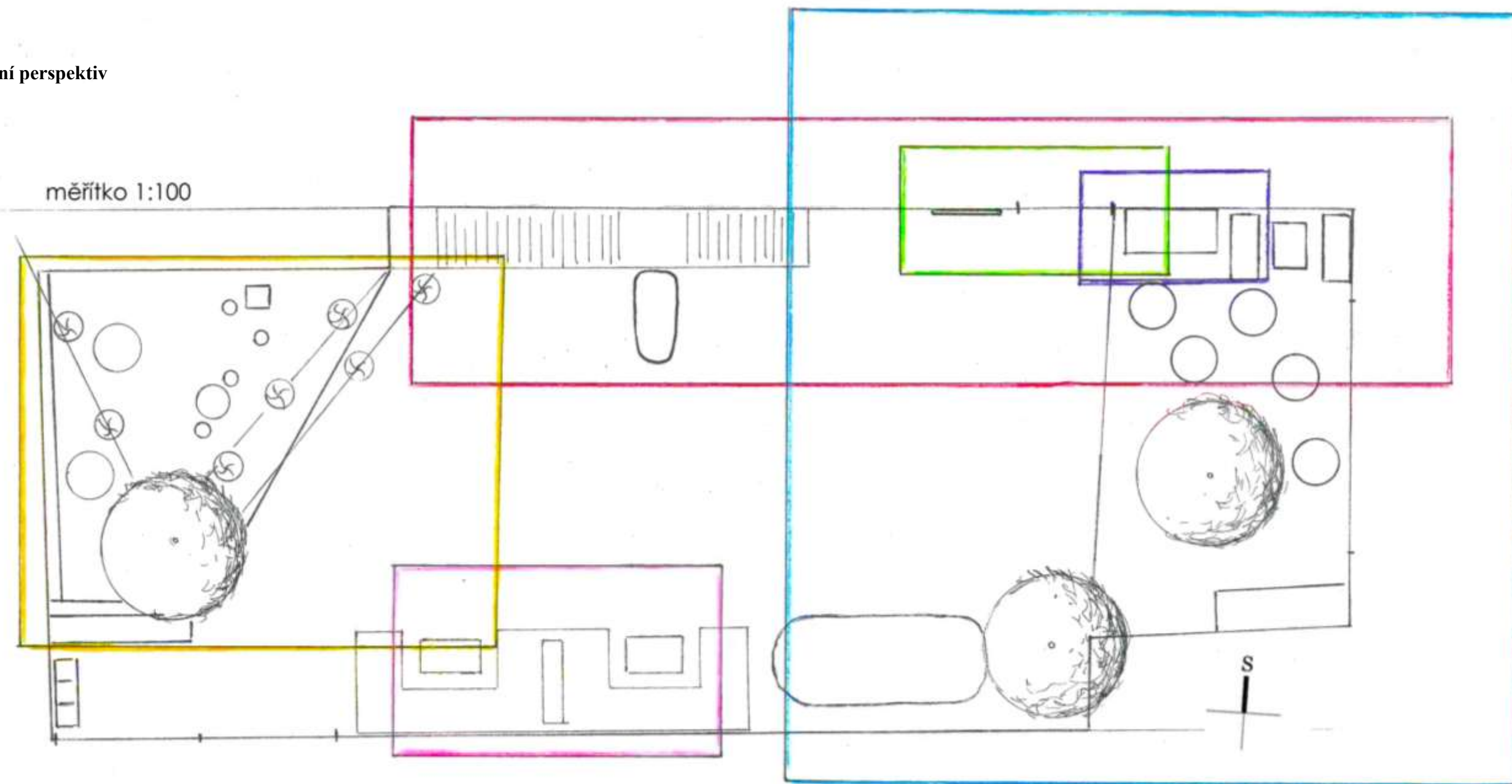
5.3.2 Návrh

měřítko 1:100

Obrázek 19: Výkres- navrhovaný půdorys (zdroj: autor)

5.3.3 Umístění perspektiv

- Perspektiva 1
- Perspektiva 2
- Perspektiva 3
- Perspektiva 4
- Perspektiva 5
- Perspektiva 6

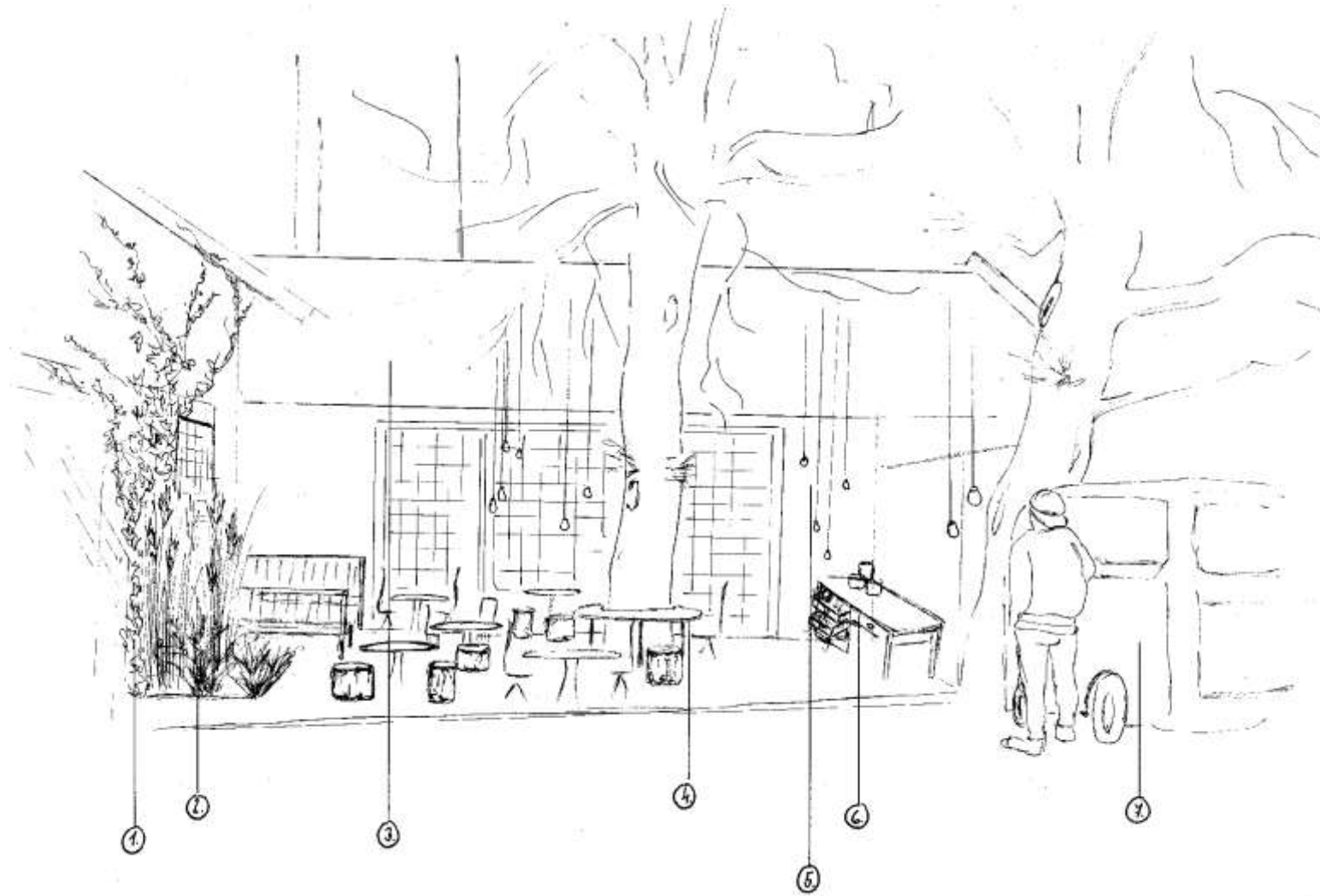
Obrázek 20: Výkres – zmapování perspektiv (zdroj:autor)

5.3.4 Perspektiva 1

Obrázek 21: Výkres – perspektiva 1 (zdroj:autor)

5.3.5 Popis perspektivy 1

Obrázek 22: Výkres – popis perspektivy 1 (zdroj:autor)

Na této perspektivě je vidět navrhovaná vyvýšená dřevěná podlaha, na které je umístěné hlavní venkovní posezení. Mobiliář je navržen z různých typů stolků, stolů, laviček a židlí. v levé části je znázorněn travinový záhon a na levé části, přímo na budově je navržena zelená fasáda. Na šikmé střeše za vzrostlým jírovcem je navržena extenzivní zelená střecha ze sukulentů a travin. Celkové osvětlení tohoto prostoru je řešeno velkým množstvím žárovek visících ze stromu. v podvečer toto osvětlení vykouzlí příjemnou a intimní atmosféru.

1. Toto vertikální ozelenění je navrženo bez konstrukce. To znamená, že se rostlina bude pnout přímo po budově. Zelená fasáda je navržena z *Parthenocissus tricuspidata*.
2. Do záhonu o velikosti 2 x 1 m jsou navrženy tři druhy trav. Jsou to *Miscanthus sinensis*, *Pennisetum alopecuroides* a *Festuca glauca*
3. Různorodé stolky a židle, především z dřevěného materiálu.

4. Stůl okolo kmene stromu je navržen tak, aby se zdálo, že z něj strom vyrůstá. Je to originální a neokoukaný prvek, který působí zajímavě.

5. Tento prostor je osvětlen velkým množstvím žárovek, které visí ze stromu. Jejich vzdálenost od sebe a výška je nepravidelná. v podvečer toto osvětlení navazuje intimní atmosféru.

6. Starý stůl, u kterého si návštěvníci mohou vypít svou kávu, ale zároveň jeho různě pootevřené šuplíky fungují jako nádoby pro rostliny.

7. Zajímavým prvkem je staré nepojízdné a z části zrezivělé modré auto. Tvůrci kavárny ho místo likvidace využili a předělali ho na stylový venkovní bar.

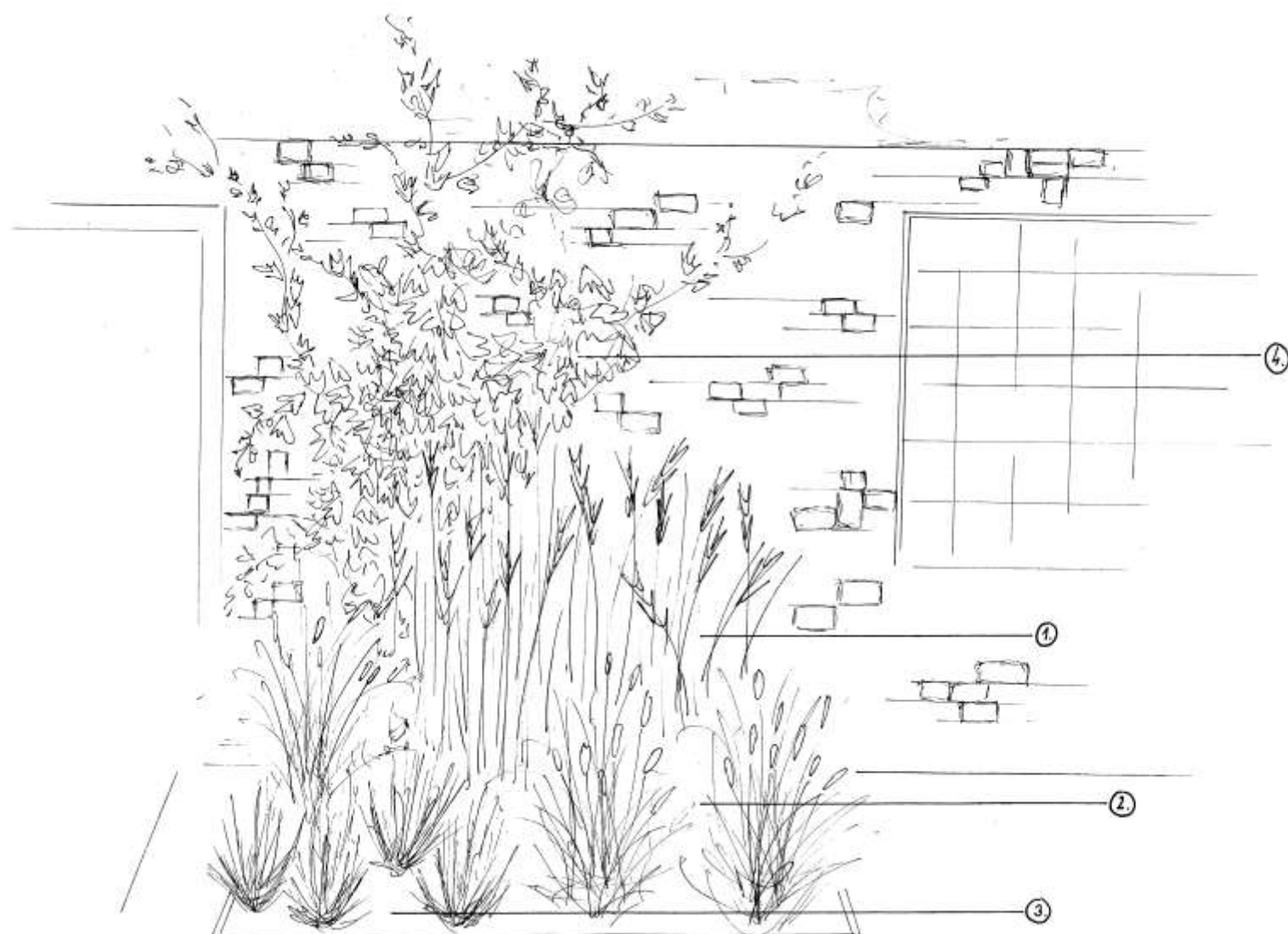
Obrázek 23: Foto – pohled na venkovní část kavárny (zdroj:autor)

5.3.6 Perspektiva 2

Obrázek 24: Výkres – pohled na záhon z travin (zdroj:autor)

5.3.7 Popis perspektivy 2

Obrázek 25: Výkres – pohled na záhon z travin s popisem (zdroj:autor)

Na tomto obrázku je detailněji zachycen záhon z travin, který se skládá z *Miscanthus sinensis*, *Pennisetum alopecuroides* 'HAMELN' a *Festuca glauca* 'ELIJAH BLUE'. Za záhonem je vidět rozrůstající se zelená fasáda z *Parthenocissus tricuspidata*.

1. *Miscanthus sinensis* 'GRACILLIMUS' (Ozdobnice čínská)

Tato odrůda ozdobnice čínské má svěží sytou zelenou barvu jemných listů. Není příliš vysoká, bez květů roste do výšky 1,5 m a roste velice hustě. Květy se u této odrůdy objevují později. Nejdříve jsou výrazně měděné, později zesvětlají až do béžové. Ozdobnice nejsou náročné na půdu, pouze nesnáší mokrou nebo vododržnou zem. Daří se jim na slunných stanovištích nebo v mírném polostínu. Na zimu se doporučuje svázat staré listy do snopu a na jaře, ještě před

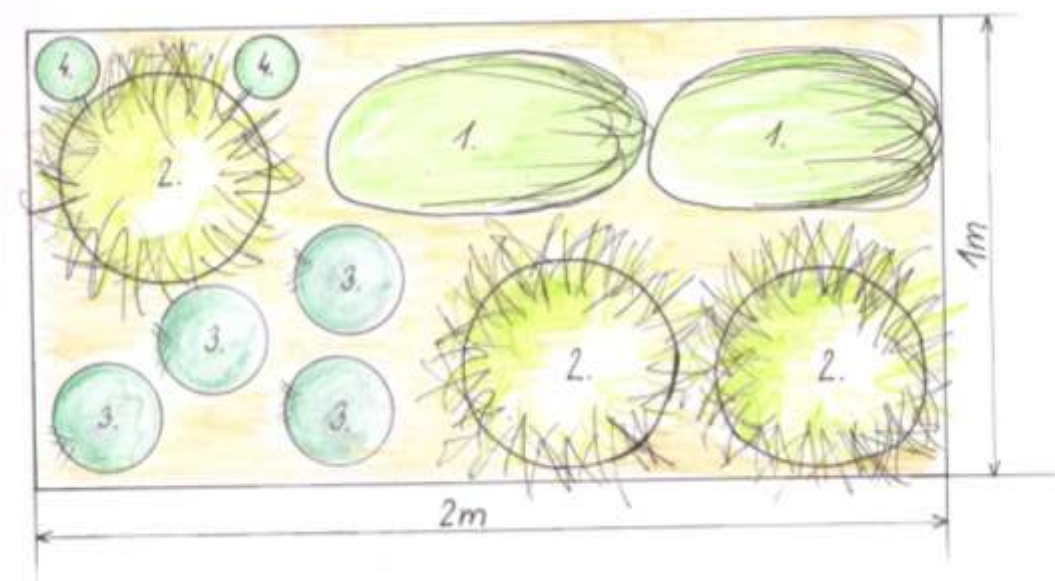
rašněním, zastříhnout na cca 10-20 cm nad zemí. Tato odrůda je velmi mrazuvzdorná až do cca -34°C (www.havlis.cz).

2. *Pennisetum alopecuroides* 'HAMELN' (Dochan psárkovitý)

Dochan je okrasná tráva se středně až tmavě zelenými listy. Jeho výška je kolem 0,6 m. Tvoří husté trsy a zhruba v polovině léta vykvétá. Květy jsou pískově béžové s pouze jemně purpurovým odstínem. Daří se mu na slunných stanovištích s dostatečnou vlhkostí. I v tomto případě se doporučuje na zimu svázat staré listy do snopu a zjara zastříhnout na cca 5-10 cm nad zemí. Tato tráva je mrazuvzdorná do cca -24°C (www.havlis.cz).

3. *Festuca glauca* 'ELIJAH BLUE' (Kostřava sivá)

Kostřava sivá je nízká tráva s modravými listy. V případě odrůdy Elijah Blue jsou výrazně ocelové modré se stříbřitým nádechem. Výška rostliny je kolem 20 cm, ale v létě vyrůstají stébla s květy, které dosáhnou až 40 cm. Kostřavě se daří na slunci v chudé a suché zemi. Jedná se o travinu velice náročnou na odvodnění půdy. V mokré a jílovité půdě rostlina zahnívá. Půda by měla být neutrální až s kyselou půdní reakcí. Velice dobře snáší mráz (až do -34°C) i vítr (www.havlis.cz).

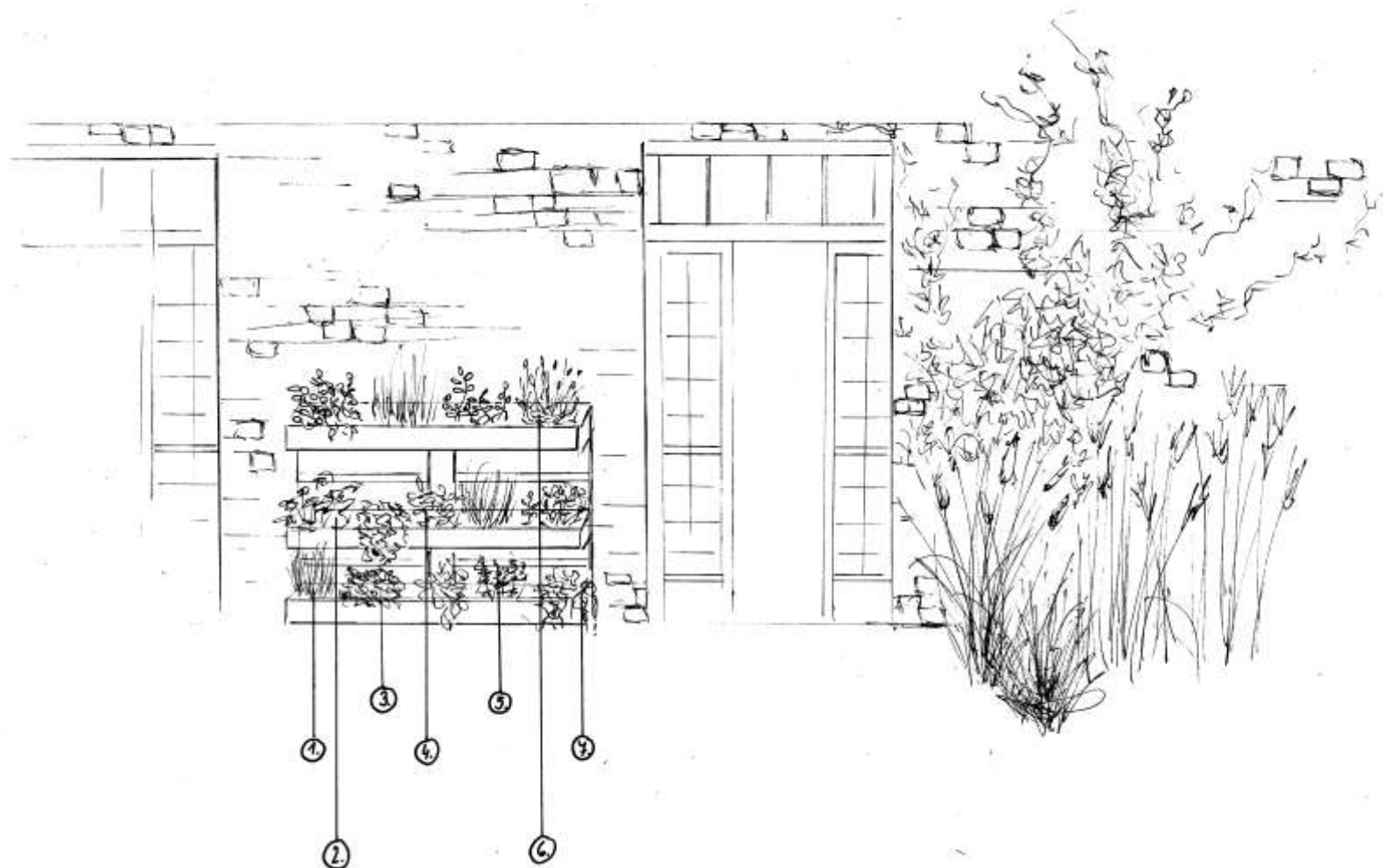
Obrázek 26: Výkres - osazovací plán (zdroj: autor)

5.3.8 Perspektiva 3

Obrázek 27: Výkres – pohled na osázenou paletu (zdroj:autor)

5.3.9 Popis perspektivy 3

Obrázek 28: Výkres – osázená paleta s popisem (zdroj:autor)

Na této perspektivě vidíme dřevěnou paletu hned vedle vchodových dveří do kavárny. Navržená paleta je osázená bylinkami, které kromě svého estetického využití, mohou být využívány i k dekorování a ochucování podávaných jídel.

1. *Allium schoenoprasum* (Pažitka)

Je to v naší kuchyni velmi často používaná rostlina. Je velmi bohatá na vitamín A, B a C, na železo, hořčík a vápník. Může se pěstovat venku na záhoně, v nádobách na balkoně nebo doma v květináči. Pro její pěstování je lepší slunné stanoviště a dostatečná zálivka.

2. *Mentha* (Máta)

Často se u nás tato rostlina pěstuje na venkovských zahrádkách nebo v nádobách. Velice příjemně celá rostlina voní a má lehce pálivou chuť. Na půdu je nenáročná, ale je náročná na vodu. Máta nemá ráda sucho, proto je potřeba pro její pěstování zvolit stanoviště se spodní vlhkostí. Je-li zajištěna pravidelná

zálivka, lze ji pěstovat i na balkoně či v bytě. Hodí se skvěle k různému ovoci, do ovocných salátů a nápojů, a to především v horkých dnech, protože příjemně chladí a osvěžuje.

3. *Petroselinum crispum* (Petržel kadeřavá)

Petržel obsahuje mnoho vitamínů a minerálních látek. Používá se čerstvá na dochucení a ozdobení jídel, ale dá se i sušit či mrazit. Petržel je nenáročná na pěstování.

4. *Ocimum basilicum* (Bazalka zelená)

Bazalka vytváří kompaktní keřík, který se dobře pěstuje v nádobách. Tato rostlina má lesklé zelené listy a je aromatická. Bazalce prospívá slunné stanoviště, pravidelná zálivka a propustný substrát. V našich podmínkách je pěstována jako letnička nebo sezónní hrnková rostlina. Bazalka podporuje chuť k jídlu, zvyšuje žaludeční činnost, snižuje nadýmání a působí protizánětlivě.

5. *Salvia officinalis* (šalvěj lékařská)

Šalvěj má léčivé účinky, ale neztratí se ani v kuchyni. Šalvěj lékařská je vytrvalá rostlina, která dorůstá do výšky 20 až 25 cm a kvete fialově. Tato bylinka se používá např. při dochucení masových pokrmů nebo do bylinkových máseľ. Šalvěj obsahuje vitamíny skupiny B a látky podobné ženskému hormonu estrogeneru. Působí silně antibioticky při léčbě močových cest, bolestí v krku, angín, zažívacího ústrojí a gynekologických zánětů.

6. *Lavandula angustifolia* (Levandule lékařská)

Levandule zkrášlí každou zahradu a nádherně voní. Tato rostlina je okrasná díky dřevnatému stříbrnozelenému keříku, ale i díky fialovým květům. Ve velkém se pěstuje především ve Francii v Provence, kde se z jejich silic vyrábějí parfémy a vonné oleje. U nás je pěstována v zahradách, ale i v nádobách na balkoně. Levandule má ráda sušší a slunná stanoviště.

7. *Origanum majorana* (Majoránka zahradní)

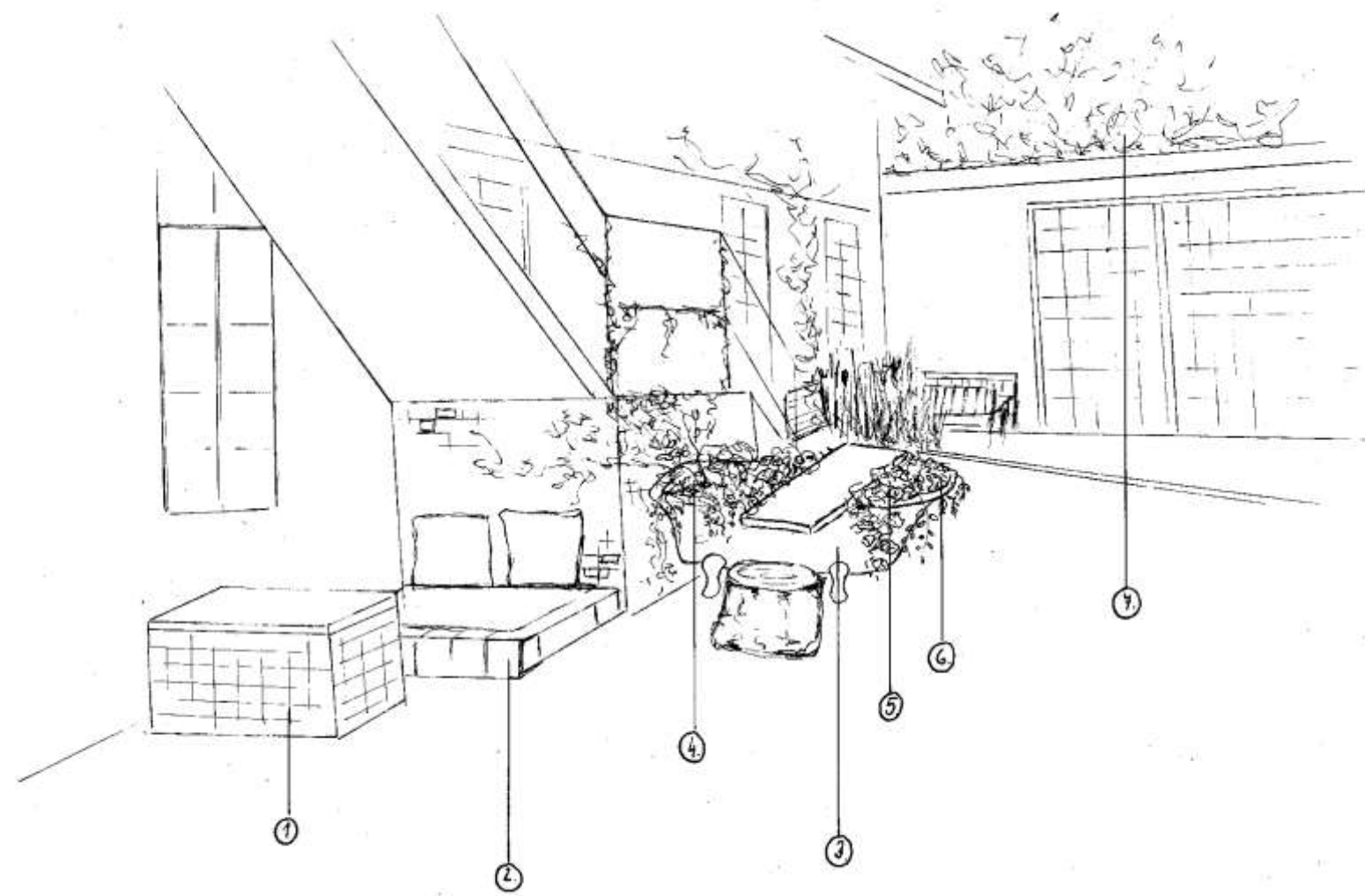
Majoránka je jedním z nejnámějších koření. Je to příjemně vonící bylinka, která dorůstá do výšky asi 40 cm. V úžlabinách listů má husté štrapece, které jsou tvořeny z malých bílých květů. Plody dozrávají pouze v teplejších oblastech. Nať z majoránky se používá jako koření do jídel nebo jako čaj, který podporuje vylučování žluče a trávicích šťáv, pomáhá při ženských onemocněních, při nachlazení, bolestech hlavy a uklidňuje nervy (www.truhlikov.cz).

5.3.10 Perspektiva 4

Obrázek 29: Výkres – perspektiva 4 (zdroj:autor)

5.3.11 Popis perspektivy 4

Obrázek 30: Výkres – perspektiva 4 s popisem (zdroj: autor)

Dominantou této perspektivy je osázená stará vana na nožičkách. Přes část vany je položena dřevěná deska, díky níž vzniká z vany originální a stylový stůl. Na výkrese je zakresleno také schodiště, vedoucí do druhého patra, které slouží jako přednášková místnost. Pod schodištěm je navrženo další posezení. Tentokrát z dřevěné palety, stůl je vyroben z gabionu plněného kameny a na vrchu je umístěna dřevěná deska.

1. Gabion s dřevěnou deskou navrchu může být zajímavým řešením odkládacího stolku.
2. Dřevěná paleta pokrytá molitanovou matrací a polštáři umožňuje příjemné posezení.
3. Tato vana na nožičkách slouží jako dekorativní nádoba pro rostliny a zároveň jako stůl. Vana je osázena těmito rostlinami: *Hedera helix*, *Petunia*, *Plectranthus forsteri*.

4. *Hedera helix* (Břečťan popínavý)

Břečťan je pnoucí rostlina, která neopadává, takže její dekorativní vlastnosti slouží celý rok. Jeho listy mají zajímavý tvar a svěže zelenou barvu. Dosahuje výšky v průměru 0,5 m, ale i více. Řez je možný

realizovat kdykoliv během roku bez ohledu na roční období. Tato rostlina je mrazuvzdorná a nejvíce se jí daří na slunci nebo v polostínu.

5. *Surfinia 'Purple'*

Je to převislá balkonová rostlina s tmavě růžovými květy. Dobře se jí daří na slunném stanovišti s pravidelnou závlahou.

6. *Plectranthus forsteri* (Moud Forsterův)

Moud dorůstá do výšky 15 - 30cm. Roste jako polokeř s až 2m výhony. Listy jsou vejčité až srdčité a jejich okraje jsou panašované. Květy jsou drobné, nevýrazné, bílé až nafialovělé. Svou vůní dokáže odpuzovat moly a komáry. Vyhovuje mu mírně vlhký substrát.

7. Extenzivní střešní zahrada porostlá sukulenty a travinami.

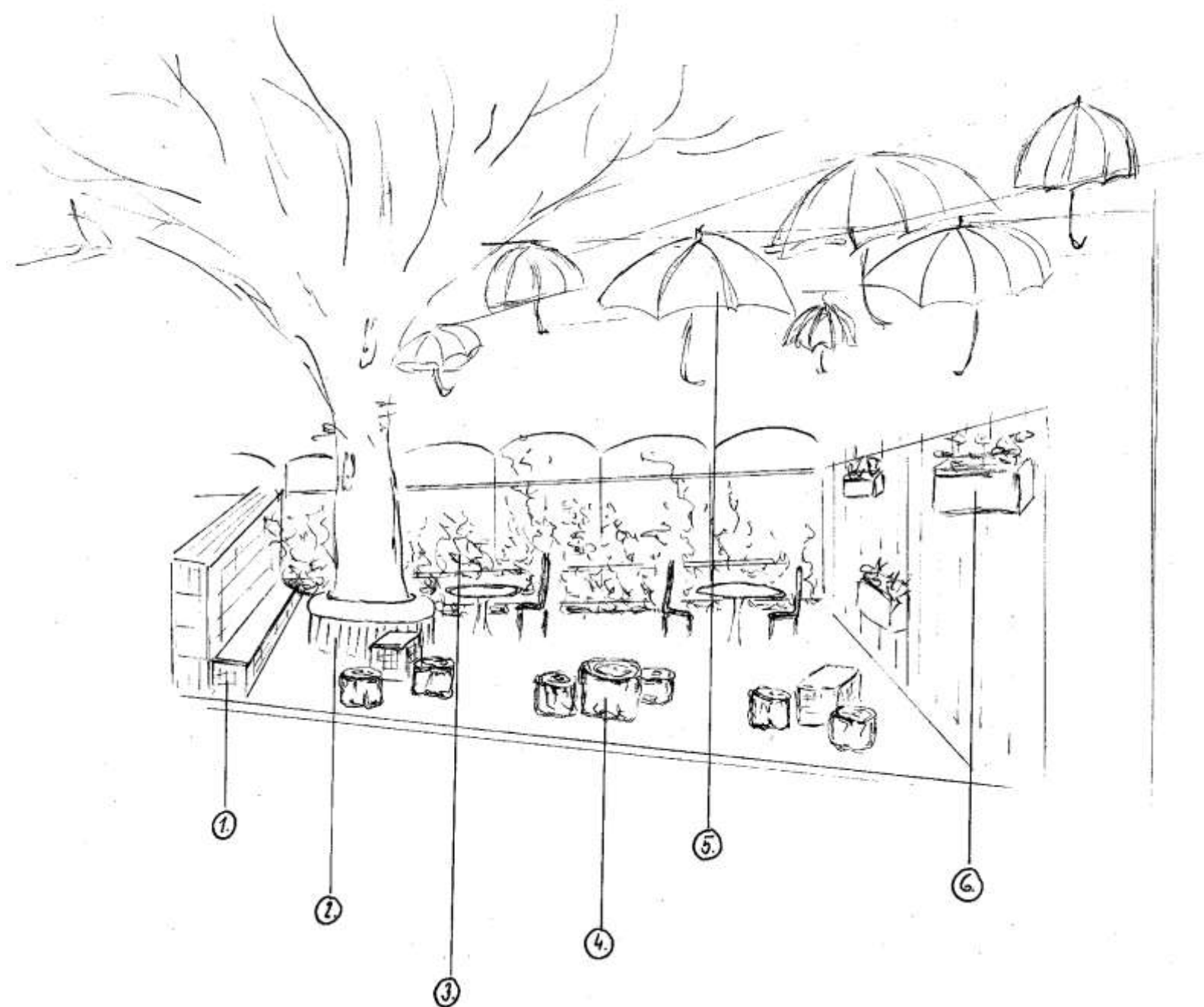
Obrázek 31: Foto – pohled na schodiště (zdroj:autor)

5.3.12 Perspektiva 5

Obrázek 32: Výkres – perspektiva 5 (zdroj: autor)

5.3.13 Popis perspektivy 5

Obrázek 34: Výkres – popis perspektivy 5 s popisem (zdroj: autor)

Na této perspektivě jsou hlavní dominantou zavěšené deštníky mezi jedním z jírovců a budovou. Deštníky zde hrají roli zejména estetickou, kdy především svou pestrobarevnou kombinací ožíví tento šedý industriální prostor. Houpáním a otáčením ve větru deštníky jistě upoutají zrak návštěvníků. Na obrázku také vidíme gabionovou stěnu, uzavírající relaxační část prostoru, která se tím stává útulnější, ale především odděluje tento prostor od popelnic. Na dřevěném plotě, ohraničujícím řešený prostor je navržena zelená fasáda z Loubince pětিলístého (*Parthenocissus quinquefolia*), který na podzim krásně mění svou zelenou barvu na červenou.

1. Gabionová stěna s lavičkou, která ohraničuje pobytový prostor.
2. Dřevěná lavička okolo kmene stromu je zajímavým řešením sezení.
3. Zelená fasáda bez konstrukce. Rostlina se pne přímo po plotě.
4. Dřevěné posezení z rozřezaného kusu kmene.
5. Zavěšené deštníky, které dekorují prostor.
6. Dřevěné truhlíky na plotě se sezónním osázením

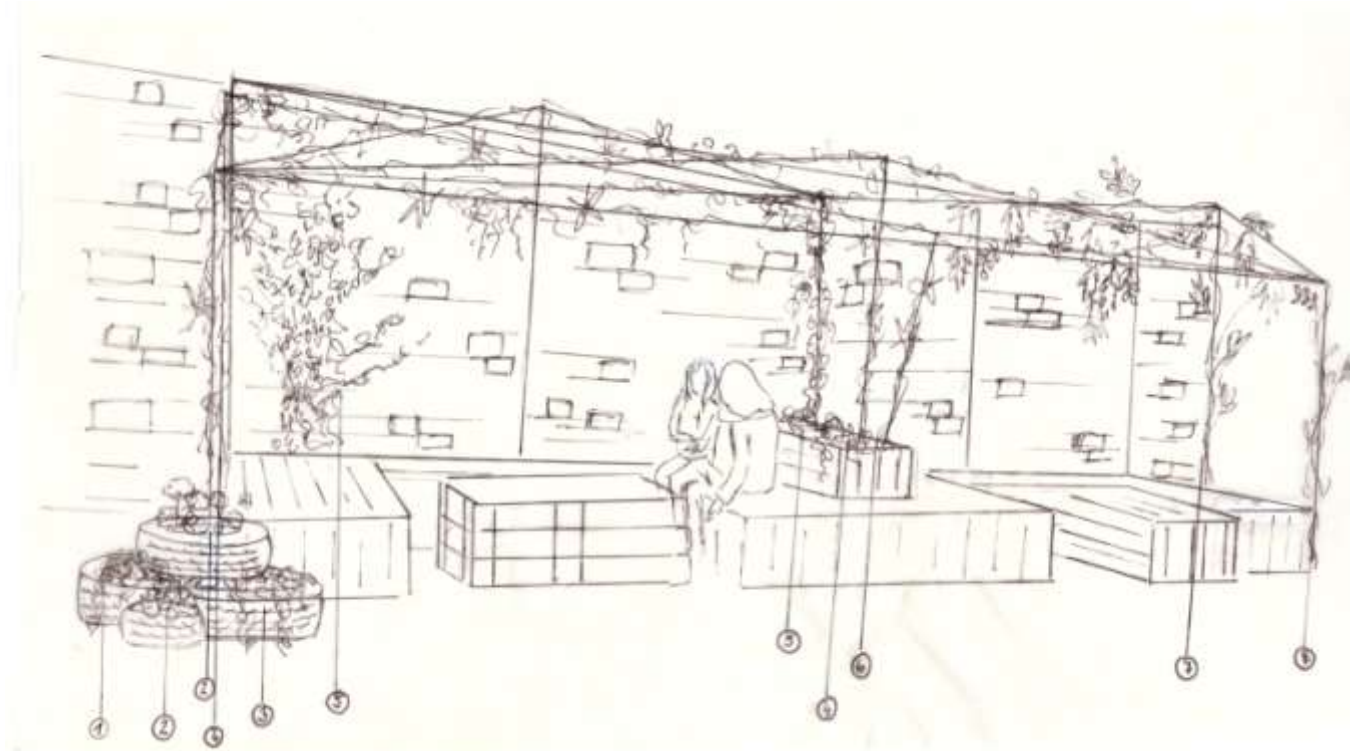
Obrázek 33: Foto – venkovní část kavárny (zdroj: autor)

5.3.14 Perspektiva 6

Obrázek 35: Výkres – pohled na konstrukci s popínavými rostlinami (zdroj:autor)

5.3.15 Popis perspektivy 6

Obrázek 36: konstrukce s popínavými rostlinami a popis (zdroj: autor)

Na tomto obrázku je zakresleno stávající dřevěné sezení doplněné kovovou konstrukcí pro popínavé rostliny. V levé části je znázorněno rostlinné zátíší. Rostliny v něm jsou vysazené v nádobách vytvořených ze starých pneumatik.

1. *Cerastium Tomentosum* 'Marginatus' (Rožec plstnatý)

Rožec je bylina z čeledi Labiatae a jeho nejčastěji pěstovaná odrůda je právě 'Marginatus'. Má poléhavé až převislé stonky. Zpočátku jsou zelené, později na slunci hnědě fialové s vejčitými, na okrajích zubatými a panašovanými listy (zahradaweb.cz).

2. *Pelargonium zonale* 'Hidemi' (Pelargonie páskatá)

Zařazujeme ji do zpřímených balkonových rostlin. Pelargonie má ráda slunečné stanoviště, ale i polostíne. Je to keřík s dužnatým stonkem a okrouhlými listy. Není mrazuvzdorná, takže na zimu se musí uklízet někam, kde se teploty pohybují mezi 5 -10 °C. Pelargonie nemá ráda přemokřený substrát.

3. *Calibrachoa* hybridy (Minipetúnie)

Minipetúnie se svými květy podobá malokvětým převislým petúniím. Na rozdíl od petúnií jsou málo náročné. Je to letnička, která tvoří kaskády drobných květů její barevná škála květů je poměrně široká. Rostlina je odolná jak vůči povětrnosti, tak vůči dešti.

4. *Clematis* 'The President' (Plamének)

Plamének je vzdušná a lehká popínavá rostlina. Plamének 'The President' má tmavé modro-fialové květy od května do srpna. Dorůstá až až 3 metry a jeho vhodné stanoviště je na slunci i polostínu. Tvarovací řez je dobré dělat před rašením. Spadá do kategorie mrazuvzdorných velkokvětých odrůd se symetrickými květy.

5. *Hedera helix* (Břečťan popínavý)

Jedná se o pnoucí a neopadavou rostlinu. Břečťan je na rozdíl od většiny jiných rostlin ozdobný svým listem. Jeho listy mají svěží zelenou barvu a jeho běžná výška je okolo 0,5 metru, ale i více. Řez lze udělat kdykoliv během roku bez ohledu na roční období. Je to rostlina, která snese mráz a nejlépe se jí daří na slunci nebo v polostínu.

6. *Lonicera japonica* 'Hall's Prolific' (Zimolez japonský)

Zimolez japonský 'Halls Prolific' je ovíjivá rostlina, která má žluto-bílý květ trubkovitého charakteru. Dosahuje výšky 3 – 4 m, je to jedna z nejmenších odrůd zimolezu. Kromě toho, že je tento zimolez krásný, nádherně i voní. Je to mrazuvzdorná rostlina, které se nejlépe daří na slunci či polostínu. Tvarovací řez je nejlépe dělat před rašením či v případě potřeby.

7. *Wisteria floribunda* 'Alba' (Vistárie květnatá)

Jedná se také o ovíjivou rostlinu, která ovšem kvete bílým květem. Kvete zhruba od dubna do května. Výška je různá, záleží jaké má rostlina podmínky (cca od 4 - 8 m). Vistárie květnatá 'Alba' má ráda slunce, ale snáší i polostín. Tvarovací řez je nutno dělat po odkvětu v červnu - červenci na 3 - 5 oček. Tato odrůda je mrazuvzdorná a stejně jako Zimolez nádherně voní.

Obrázek 37: foto – pohled na dřevěné sezení (zdroj:autor)

6 Diskuse

Halík et. kol. (1996) uvádí, že většina z nás vnímá své okolí pouze částečně. Z tohoto důvodu některé problémy nevnímáme, avšak negativně nás ovlivňují, aniž bychom o tom věděli.

Ozeleněním komerčních budov je důležité se zabývat už z toho důvodu, že v dnešní době v těchto budovách lidé tráví nejvíce času. V komerčních budovách lidé tráví jak většinu své pracovní doby, tak ale i popracovní. Aby byly lidé tedy alespoň trochu v kontaktu s přírodou, je potřebné tyto prostory ozelenovat.

V posledních letech se začala snižovat energetická náročnost provozu budov jejich zateplováním a utěšňováním dveří a oken. Prodloužením doby pobytu osob v uzavřených místnostech roste vliv vnitřního prostředí na zdraví člověka. V 70. letech se začaly objevovat první zprávy o nesespecifických zdravotních potížích lidí, majících přímou souvislost s pobytem lidí uvnitř budovy. Tyto zdravotní obtíže byly několik let studovány a v roce 1983 je Světová zdravotnická organizace označila jako "Syndrom nemocných budov" (Sick building syndrome - SBS).

Stejně jako u zpracovávaného prostoru Kavárny co hledá jméno, mají často komerční budovy venkovní část minimální. Mnohdy je exteriérové ozelenění těchto budov řešeno pouze zelenými fasádami nebo střešními zahradami.

Ve venkovní části zpracovávaného prostoru kavárny jsou tedy převládajícím prvkem rostliny popínavé, které tvoří vertikální plochy nebo pomocí kovové konstrukce i zelené zastřešení.

Předmětem této diplomové práce je návrh interiérového a souvisejícího exteriérového ozelenění komerční budovy. Prostorem pro tento návrh byla zvolená stará truhlárna, která v současnosti funguje jako kavárna.

Gehl (2012) zmínil myšlenku, že při navrhování veřejného prostoru je důležité nejdříve přemýšlet o životě, který se bude na konkrétním místě odehrávat, až potom přemýšlet nad prostorovými předpoklady a až v poslední řadě může být navrženo architektonické řešení.

V případě této kavárny to bylo přesně naopak. Život se tu prostě začal odehrávat a průběžně se tento prostor začal vytvářet a vytváří dál.

Balábová et. Kyselka (2006) uvádí, že z důvodu rozšiřování průmyslových zón měst a tím související zvýšení frekvence autodopravy, se zhoršuje životní prostředí.

Tato myšlenka je určitě pravdivá, ale zase na druhou stranu díky průmyslovým zónám z minulosti vznikají prostory jako Kavárna co hledá jméno. Která je velmi oblíbená navštěvovaná právě pro svůj industriální styl.

7 Závěr

Cílem této práce bylo ozelenit interiér a související exteriér Kavárny co hledá jméno, která se vyskytuje v bývalé průmyslové zóně pražského Smíchova. Kavárnu konkrétněji můžeme najít v budově staré truhlárny, která byla sice zrekonstruována, ale industriální styl jí byl ponechán.

V interiérové části byly navrženy především interiérové rostliny čistící vzduch a venkovní, ne příliš rozsáhlá plocha, byla ozeleněna především popínavými rostlinami.

Protože je město čím dál více zastavováno především právě komerčními budovami, je důležité, aby byly ozeleněny jejich interiéry, ale pokud možno alespoň malé plochy jejich exteriéru. Městská zeleň je důležitá pro celkové životní prostředí a plní především funkci estetickou, psychickou, rekreační, hygienickou a ekologickou.

8 Seznam literatury

1. Hieke, K. 2003. Atlas pokojových rostlin. Jan Vašut s.r.o. Český Těšín. 624 s. ISBN: 807236-187-2.
2. Haager, J. 1992. Pokojové rostliny. Zemědělské nakladatelství Brázda. Praha. 247 s. ISBN: 80-209-0207-4
3. Čuprová, D., Čupr K. Zimní zahrady, zasklené lodžie a balkony. 1. vydání. Brno: ERA group, 2005. 87 s. ISBN 80-7366-009-1.
4. Bürki, M., Fuchsová, M. 2007. Velký obrazový atlas, Pokojové a nádobové rostliny pro byt i balkon. Euromedia Group, k. s. – Knižní klub. Praha. 360 s. ISBN: 978-80242-1766-6.
5. Brookes, J. 1992. Příjemný život s květinami. Příroda a. s. Bratislava. 288 s. ISBN: 80-07-00248-0
6. Braunová – Bernhartová, U. 2009. Pokojové rostliny. Příroda s.r.o., Bratislava. 142 s. ISBN: 978-80-07-01718-4
7. Horst, A. J. 1996. Voda v zahradách. Rebo Productions, Praha. 144 s ISBN 80-85815-43-5
8. Keclíková, M. 2017. Můj květinový ateliér. Smart Press, s.r.o. Praha. 208 s. ISBN: 978-80-87049-90-7
9. Kratochvíl, P. 2015. Městský veřejný prostor. Zlatý řez. Praha. 188 s. ISBN: 978-80-88033-00-4
10. Gehl, J. 2012. Města pro lidi. Partnerství. Praha. 262 s. ISBN: 978-80-260-2080-6
11. Čermáková, B., Mužíková R. 2009. Ozeleněné střechy. Grada Publishing, a.s. Praha. 248 s. ISBN: 978-80-247-1802-6
12. Šimečková, J., Večeřová, I. 2010. Zelené střechy – Naděje pro budoucnost. Grafex – Agency. Brno. 38 s. ISBN: 978-80-254-9123-2
13. Jebavý, M. a kol., 2014. Tvorba krajiny. Česká zemědělská univerzita v Praze. Praha. 182 s. ISBN: 978-80-213-2462-6
14. Minke, G., Witter, G. 1985. Häuser mit grünem Pelz e. Handbuch zur Hausbegrünung. Köln : Edition Fricke im R.-Müller-Verlag. 126 s ISBN: 3-781-50111-0
15. Wilson, A. 2007. The Book of Plans for Small Gardens. Octopus Publishing Group. Velká Británie. 256 s. ISBN 13: 9781845332068
16. Stejskalová J., Řeháková I. 2015. Architektura moderních zahrad. Grada Publishing, a.s. Praha. 192 s. ISBN 978-80-247-4515-2
17. ČSN 73 1901. 1999. Navrhování střech – základní usnesení. Praha. Český normalizační institut. 1997. 38 s.
18. Pacáková - Hošťálková, Božena, Jaroslav Petřů, Dušan Riedel a Antonín Marián Svoboda. Zahrady a parky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Druhé vydání. Praha: Libri, 2004, 526 s. ISBN 80-7277-279-1.
19. <http://ha-ma.cz/zelene-strechy/>
20. <http://www.dike-zahrady.cz/stresni-zahrady>
21. (Černodrinski, 2015) Dostupné z: https://mujdum.dumabyt.cz/rubriky/interier/terasa-a-balkon-pro-pohodu-v-dome_408.html
22. Graupner, M. a Koubík, K. Zelené střechy In: Středoškolská technika 2013 [online]. [cit. 2014-02-01]. 32 s. Dostupné z: http://www1.fs.cvut.cz/stretech/2013/sbornik_2013/41.pdf
23. <http://www.czechinvest.org/nsrbf>
24. Perini, K. Ottelé, M. Haas, E. M. Raiteri, R. 2011. Greening the building envelope, façades
25. Burian, S. Zelené fasády- typy, funkce a působení [CD-ROM]. Zelené fasády. Říjen 2011. [cit. 2017-01-15]. Dostupné z <<http://www.szkt.cz/>>
26. Minke, G. 2001. Zelené střechy: plánování, realizace, příklady z praxe. Ostrava: HEL. 92 s. ISBN 80-86167-17-8.
27. Hála, B. Management tvorby veřejného interiéru: zadání, projekt a realizace : manuál a postupy řešení. 1. Vyd. Brno: Mendelova univerzita v Brně, 2010, 49 s. ISBN 978-80-7375-377-1.
28. Brunecký, P. a Švancara, F.. Interier – člověk a nábytek. 1.vyd. Brno: MZLU, 1995, 280 s. ISBN 80-7157-157-1.
29. Machovec, J. Kvetiny v byte. Bratislava: Příroda, 1976. ISBN 64-066-76
30. Bedrna, Z. Substráty na pestovanie 49eograf. Bratislava: Příroda, 1989. ISBN 80- 07-00012-7
31. Vít, J. Květinářství. 1. Vyd. Praha 3 : Květ, 1994. 439 s. ISBN 80-85362-41-4.
32. Lefebvre, H. 1998. *The production of space*. Oxford: Blackwell.
33. Orum, A.M., Neal Z.P. 2010. *Common Ground? R*
34. Bitnerová a KOLEKTIV AUTORŮ. *Floristika 2. Díl. Děčín- Libverda eadings and reflection on public space*. New York: Routledge.
35. Manuál tvorby veřejných prostranství hlavního města Prahy. Praha: Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy, 2014, s. 43. ISBN 978-80-87931-09-7.
36. Otruba, I. Zahradní architektura: tvorba zahrad a parků. 1. Vyd. Šlapanice: ERA, 2002, s. 40. ISBN 80-86517-13- 6. Zahradní architektura
37. Šilhánková, V., Koutný, J. a Čablová, M. Urbanismus a územní plánování. Vyd. 1. Pardubice: Univerzita Pardubice, 2002, s. 38-39. ISBN 80-7194-415-7.

38. Erbel, J. Veřejný prostor. In: Atlas transformace [online]. 2010 [cit. 2014-10-30]. Dostupné z:<http://www.monumenttotransformation.org/atlas-transformace/50eog/v/verejny-prostor/1-verejny-prostor.html>
39. Šilhánková, V. Veřejné prostory v územně plánovacím procesu. Vyd. 1. Brno: VUT, 2003, s. 7. ISBN 80-214- 2505-9.
40. Šilhánková, V. a kol., Rekonverze vojenských brownfields, Pardubice, Univerzita Pardubice, 2006. ISBN 80 – 7194 – 836 – 5. Str. 136
41. Goodal, B. The Penguin dictionary of human 50eografy. New York, N.Y., U.S.A.: Penguin Books, 1987, s. 335. ISBN 0140510958.
42. Bitnerová a KOLEKTIV AUTORŮ. *Floristika 1. Díl*. Děčín- Libverda, 2007. 238 s. ISBN 978 80 239 8922 9, 2007. 471 s. ISBN 978 80 239 8923 6
43. Brožová, D. Průchody a pasáže. Praha. Volvox Globator, 1999. ISBN 8072070290.

9 Seznam obrázků a tabulek

Obrázek 1: širší vztahy (zdroj:www.kavarnacohledajmeno.cz)	22
Obrázek 2: mapa Prahy znázorňující Smíchov (zdroj: www.google.com)	22
Obrázek 3: Kavárna v průběhu rekonstrukce (zdroj: www.bngr.cz).....	23
Obrázek 4: logo Kavárny co hledá jméno (zdroj: www.insidecor.cz).....	23
Obrázek 5: graffiti na stěně v interiéru kavárny (zdroj: www.insidecor.cz)	24
Obrázek 6: pohled na kavárnu v provozu (zdroj: www.insidecor.cz)	24
Obrázek 11: půdorys se stávajícími stromy (zdroj: autor).....	25
Obrázek 7: servírování kávy (zdroj: www.8989publishers.cz)	25
Obrázek 8: stylová umývárna (zdroj: www.8989publishers.cz).....	25
Obrázek 9:exteriér (zdroj: www.8989publishers.cz)	25
Obrázek 10: interiér (zdroj: www.89publishers.cz).....	25
Obrázek 12: Výkres – pohled na navrhované ozelenění interiéru (zdroj: autor).....	28
Obrázek 13: Výkres – navrhovaná zelená stěna (zdroj: autor).....	29
Obrázek 14: Výkres – navrhovaná zelená stěna s popisem (zdroj:autor).....	30
Obrázek 15: Foto – galerie (zdroj:autor)	30
Obrázek 16: Výkres – zátiší z interiérových rostlin (zdroj:autor)	31
Obrázek 17: Výkres – zátiší z interiérových rostlin s popisem (zdroj:autor)	32
Obrázek 18: Výkres - půdorys současného stavu (zdroj: autor).....	33
Obrázek 19: Výkres- navrhovaný půdorys (zdroj: autor).....	34
Obrázek 20: Výkres – zmapování perspektiv (zdroj:autor).....	35
Obrázek 21: Výkres – perspektiva 1 (zdroj:autor).....	36
Obrázek 22: Výkres – popis perspektivy 1 (zdroj:autor).....	37
Obrázek 23: Foto – pohled na venkovní část kavárny (zdroj:autor).....	37
Obrázek 24: Výkres – pohled na záhon z travin (zdroj:autor).....	38
Obrázek 25: Výkres – pohled na záhon z travin s popisem (zdroj:autor).....	39
Obrázek 26: Výkres - osazovací plán (zdroj: autor)	39
Obrázek 27: Výkres – pohled na osázenou paletu (zdroj:autor).....	40
Obrázek 28: Výkres – osázená paleta s popisem (zdroj:autor).....	41
Obrázek 29: Výkres – perspektiva 4 (zdroj:autor).....	42
Obrázek 30: Výkres – perspektiva 4 s popisem (zdroj: autor)	43
Obrázek 31: Foto – pohled na schodiště (zdroj:autor).....	43
Obrázek 32: Výkres – perspektiva 5 (zdroj: autor).....	44
Obrázek 33: Foto – venkovní část kavárny (zdroj: autor)	45
Obrázek 34: Výkres – popis perspektivy 5 s popisem (zdroj: autor)	45
Obrázek 35: Výkres – pohled na konstrukci s popínavými rostlinami (zdroj:autor)	46
Obrázek 36: konstrukce s popínavými rostlinami a popis (zdroj: autor)	47
Obrázek 37: foto – pohled na dřevěné sezení (zdroj:autor).....	47
Tabulka 1: přehled stromů.....	25